

'Ο Καρκίνος καὶ ἡ Μονομαχία.

Σκοπὸν δὲν ᔁχω νὰ προσφέρω εἰς τοὺς ἀναγνώσας μου ὄλόκληρον τὴν ἴσοριαν τῶν κλινικῶν μου πειραμάτων, ἀλλὰ μόνον τὴν ἀκριβῆ ἔκθεσιν τῶν στηγῶν, ὅσαι μὲ ἔκαμον τὴν βαθυτέραν ἐντύπωσιν καθ' ὅλον τὸ ἰατρικόν μου ζάδιον· οὔτε ὡς ἰατρὸς, οὔτε ὡς φιλόσοφος ὅμιλῶ, ἀλλὰ ἃς ἄνθρωπος συμπάσχων πρὸς τὰ δεινὰ τῆς ἀνθρωπότητος, ὡς παρατηρητὴς τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν παθημάτων της, ἀσχολοῦμαι εἰς τὰ νὰ διαγράψω τινὰς τῶν ζωηροτέρων ἀναμνήσεων μου, δια τὸ ἀσυνάρτητον τῶν ὄποιων ἃς μὴν ἀπορήσῃ ἐπομένως οὐδεὶς. Οὐδεὶς κοινὸς σύνδεσμος εἰμπορεῖ νὰ ἑνώσῃ τὰς μεμονωμένας σκιαγραφίας ἀφ' ὧν τὰ ἀπομνημονεύματα ταῦτα σύγκεινται· τὸ ἰατρικόν μου ἐπάγγελμα εἶναι τὸ μόνον κέντρον περὶ ὃ σρέφονται ὅλα ταῦτα τὰ διηγήματα, ὡς ἀκτῖνες διάφοροι τῶν ὄποιων ἡ σύμπτωσις εἶναι πραγματικὴ, ἀν καὶ μόλις ἐπαισθητή.

Πάντες γινώσκομεν τὸ ἀρχαῖον τοῦτο ἀξίωμα, ὅτι αἱ γυναῖκες ἀντιθέτουσιν εἰς τὴν φυσικὴν ὁδύνην δύναμιν ψυχῆς καὶ καρτερίαν τῆς ὄποιας οἱ ἄνδρες εἶναι ἀνίκανοι. Αἱ γυναῖκες κύπτουσιν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀλγηδόνος τὸ ὄποιον ἥθελε συντρίψει ἡμᾶς, καὶ, προκισμέναι μὲ δργανισμὸν ἐλαστικώτερον καὶ νευραδέστερον, ἀνακύπτουσι μὲ παράδοξον εὐκολίαν. Ἐμπεπιστευμέναι παρὰ τῆς θείας προνοίας τὴν φροντίδα τῶν γενεῶν καὶ τὴν μεταβίβασιν τῆς ζωῆς, προωρισμέναι εἰς τὸ νὰ τίκτωσι τὸν ἄνθρωπον ἐν λύπαις καὶ πόνοις, αἱ γυναῖκες ἔπρεπε, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν βουλῶν τῆς φύσεως, ν' ἀντέχωσιν εἰς τὰ ὁδυνηρότερα παθήματα. Τὸ ἀκόλουθον διήγημα ἀποδεικνύει τοῦτο. Ἐκεῖνοι

δσων ἡ ὑπερβολικὴ εὐαισθησία δειλιά πρὸς τὴν θέαν τῶν ἀνθρωπίνων βασάνων καὶ ἀποστρέφεται τὴν φρίκην καὶ τὴν ἀηδίαν τὴν ὅποιαν ἐμπνέουσν, ὃς μὴ ῥύψωσι τὰ ὅμματά των ἐπὶ τῶν σελίδων τούτων, ὅπου ἡ ἀλήθεια εἶναι γυμνὴ, ἀλήθεια ἀπάρεστος καὶ φοβερά. Ἀλλ' αἱ ἴσχυρότεραι ψυχαὶ θέλουν προσηλωθῆ ἐις τὸ θέαμα τοῦτο ἐν φότῳ μέγεθος τῆς καρτερίας καὶ ἡ δύναμις τῆς θελήσεως παρίστανται ἐνωμένα μὲ τὴν κατανυκτικωτέραν εὐαισθησίαν.

Ἡ κυρίᾳ Δ. . . καταγομένῃ ἐξ εὐγενῶν καὶ καλῶς ὑπανδρευμένῃ, ἔτρεφε πρὸ πολλῶν μηνῶν εἰς τὸ σῆθος τῆς καρκίνου, ἀληθῆ μάσιγα τοῦ γυναικείου φύλου. Ἐπισκεπτόμενος αὐτὴν ὡς ἱατρὸς, δὲν ἔβλεπε ἄνευ βαθείας θλίψεως τὸ ὡραῖον αὐτὸ πλάσμα τοῦ ὄποιου ἡ γλυκύτης ἥτο τῷοντι ἀγγελικὴ, πιεζόμενον ὑπὸ τῆς φρικτῆς ἐκείνης ἀσθενείας. Εἶναι γνωστὸν μετὰ ποίας ταχύτητος τὸ θηρίον τοῦτο, καταβιβρῶσκον τὰ κρέατα τοῦ θύματος, ὑποβάλλει αὐτὸ ἀφ' ὥρας εἰς ὥραν εἰς νέαν ἀγωνίαν, καὶ φέρει εἰς τὸ στῆθός του νέαν ὀδυνηροτέραν δῆξιν, ὑπερβαίνουσαν τοὺς σπαραγμοὺς τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου. Κατάνυξιν ἐνέπνεεν ἡ ὑπομονὴ καὶ σχεδὸν ἡρεμία τῆς γυναικὸς ταύτης βασανιζομένης ἀπὸ σκληρᾶς ὁδύνας. Ποτὲ δὲν ἡκούετο ἡ φωνὴ τῆς, καὶ μόλις ἐνίοτε ἐδάκρυεν, ὅταν δὲ ἐπετυγχάνομεν νὰ τῇ προσφέρωμεν σιγμάς τινας ἀναπαύσεως καὶ ἡσυχίας, ὕψωνε πρὸς ἡμᾶς τὰ τρυφερὰ καὶ ὥραῖα βλέμματά της, διὰ νὰ μᾶς ἐκφράσῃ τὴν ζωηρὰν εὐγνωμόσύνην τῆς. Ἄν καὶ συνειθυσμένος νὰ θεωρῶ τὸν ἀνθρωπὸν πολυειδῶς πάσχοντα, ἡσθανόμην βαθείαν συγκίνησιν εἰς τὴν περίσασιν αὐτὴν, καθ' ἣν ἡ πάσχουσα δὲν ἔδιδε κάνεν σημεῖον ἀνυπομονησίας ἡ θλίψεως, καθ' ἣν κάνεν δυσαρεσκείας δεῦγμα δὲν ἀπεκάλυπτε τὰ βάσανά της.

Μίαν τῶν πρωιῶν εὑρον αὐτὴν ἀναπαυθμένην ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντηρίου (sofa) τῆς αἰθούσης τῆς· ἡ ὑπερβολικὴ ωχρότης αὐτῆς ἔφαινετο ἔτι μεγαλητέρα ὡς ἐκ τοῦ πορφυροῦ χρώματος τοῦ περικαλύπτοντος τὸ ἐπιπλον ἐκεῖνο ἴφασματος. Μόναι αἱ ὁφρεῖς μικρὸν συνηγμέναι καὶ τινες

ρυτίδες τοῦ μετώπου της ἀπεκάλυπταν τὴν βίαν τὴν ὅποιαν ἐπέβαλλεν ἔαυτῇ καὶ τὴν νίκην τὴν ὅποιαν ἐνίκα. Ἐφριξα συλλογιζόμενος ὅποιαν ὁδύνην ἔκρυψτεν ἡ τοσαύτη ἐκείνη ἀπάθεια.

“ Πῶς περάσατε τὴν νύκτα, ἐρώτησα αὐτήν; ”

Μὲ φωνὴν τρέμουσαν, ἀλλὰ ἥδεῖαν, μὲ ἀπήντησεν. “ Αἴ ἡ νῦξ αὐτὴ ἡτο τῷντε σκληρά. Πόσον εἶμαι εὐτυχὴς ὅτε ὁ σύζυγός μου δὲν εἰν’ ἐδῶ, διότι ἥθελε πολὺ ὑποφέρει. ”

Εἰσῆλθε τότε εἰς τὸ δωμάτιον, παίζων καὶ γελῶν, τετραετῆς παῖς, ὁ μονογενὴς τῆς ἀσθενοῦς υἱός. ἡ θέα τοῦ ὡραίου καὶ ξανθακόμου τούτου τέκνου, ἀγνοοῦντος ὅτι ἡ μήτηρ του ἐπάλαιε μὲ τὸν θάνατον, καὶ ὅτι ἐκεῖ ἀπέναντι αὐτοῦ ἔξεπνεε κατ’ ἐλέγον, ἡ ἀντιπαράθεσις τόσης εὐθυμίας, τόσης ζωρότητος καὶ τόσης εὐτυχίας πρὸς τὸν ἐπικείμενον ἐκεῖνον θάνατον, ὅλα ταῦτα ἀπετέλουν ἀπλουςάτην μὲν, ἀλλὰ τραγικωτάτην σκηνὴν, ὅποιας ἀπαντῶμεν συχνάκις εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον, ἀν καὶ σπανίως παρατηροῦμεν. Ἐλαβα ἀνὰ χεῖρας τὸ παιδίον, καὶ θέσας αὐτὸν εἰς τὰ γόνατά μου, ἐπροσπάθησα νὲ τὸ προσηλώσω ὀλίγον, παίζων μὲ τὴν ἄλυσιν τοῦ ὡρολογίου μου, διότι ἐφοβούμην μὴ αἱ παιδικαὶ κραυγαὶ του καὶ τὰ θορυβώδη σκιρτήματά του ταράξωσι τὴν ἡσυχίαν τῆς μητρός. ἡ μήτηρ του ἔρριψεν ἐπ’ αὐτοῦ τρυφερὸν καὶ δεξὺ βλέμμα, μετὰ δὲ ταῦτα ἐκάλυψεν αἴφνης τὰ δύματα αὐτῆς μὲ τὴν λευκὴν, διαφανῆ καὶ ὑπὸ τῆς ὁδύνης ξηρανθεῖσαν χεῖρά της, καὶ ἐκλαυσε χωρὶς νὰ ἐκφωνήσῃ λέξιν. Ὁπόσα αἰσθήματα, ὡπόσας ἴδεας καὶ ὡπόσα δυσυχήματα δὲν ἀπεκάλυπτε τὸ σιωπηλὸν ἐκεῖνο κίνημα! ἡ μήτηρ ἀνεφαίνετο ὄλοκληρος κατ’ ἐκείνην τὴν ὥραν, καὶ ὅλη αὐτῆς ἡ γενναιότης ἔξελιπεν ἐγώπιον τοῦ υἱοῦ της.

Αλλ’ ἡ ἀσθένεια ταχέως προοδεύσασα κατέσησεν ἄφευκτον τὴν τομὴν, ὡς τὸ μόνον, ἀν καὶ ἄδηλον, μέσον τοῦ νὰ σωθῇ ἡ δυσυχὴς ἐκείνη γυνή. Εἰς τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην εἶχα προσλάβει ἐπιτήδειόν τινα χειρουργὸν, ὃςις μ’ ἐσύνδραμε μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ πολλῆς ἐπιτυχίας· αὐτὸς ἀνέλαβε νὰ διακοινώσῃ εἰς τὴν ἀσθενῆ τὴν λυπηρὰν ταύτην

τῆς τομῆς εἰδησιν, καὶ ἡρώτησεν αὐτὴν ἄν νομίζῃ ὅτι δύναται νὰ τὴν ὑποσήσῃ. Μὲ Θλιβερὸν ἀλλὰ γλυκὺν μειδίαμα εἴς τὰ χείλη, ἐμφανὸν ὅλην τῆς θετικῆς ἀποφάσεως της τὴν δύναμιν. "Ναὶ, μᾶς ἀπήντησεν· εἶναι κάμποσος καιρὸς ἀφότου σκέπτομαι περὶ τούτου, καὶ ἔξοικειώθην μὲ τὴν ἴδεαν αὐτήν. Θέλω λοιπὸν ὑποβληθῆ εἰς τὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ μὲ δύο συμφωνίας. Πρῶτον, ὅτι ὁ σύζυγός μου δὲν θέλει εἰδοποιηθῆ περὶ τούτου πρὸ τῆς ἐπανόδου του· καὶ δεύτερον, ὅτι, γινομένης τῆς τομῆς, δὲν θέλουν μὲ δέσει τὰς χεῖρας, μηδὲ κλείσει τοὺς ὄφθαλμούς."

Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην μάλιστα συμφωνίαν ἐπέμεινε μὲ τόσην δύναμιν, ὥσε δὲν ἐτολμήσαμεν νὰ ἀντιτείνωμεν· ἐπρασδιορίσθη ὅθεν ἡ ἡμέρα τῆς τομῆς, καὶ αὐτὴ μὲν ἦτο ἀτάραχος καὶ ἀποφασισμένη· ἀλλ' ὁ χειρουργὸς μὲ ἐκύτταζε μὲ πολλὴν ἀμφιβολίαν καὶ μὲ πολὺν φόβον, τὸν ὃν ποιὸν ἡ πάσχουσα κατενόησεν.

"Τποπτεύω, μᾶς ἐπει, τοὺς διαλογισμούς σας· ἀλλ' ἐλπίζω νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι ἡ γυγαῖκα δύναται ὅταν πρέπην ἀναδείξῃ ἑαυτὴν γενναίαν."

Τὴν ὄρισθεῖσαν ἡμέραν, ἦτο δὲ τετάρτη, ὁ χειρουργὸς, ὁ βοηθός του καὶ ἐγὼ ἐθέσαμεν ἐπὶ τῆς ἀμάξης, ἥτις ἔμελλε νὰ μᾶς φέρῃ πρὸς τὴν πάσχουσαν, τὴν συλλογὴν τῶν πρὸς τὴν τομὴν ἀπαιτουμένων ἔργαλείων. Καὶ, ἂς ὁμολογήσω ἐνταῦθα ἀδυναμίαν, τὴν ὅποιαν οἱ συναδελφοί μου θέλουν κατακρίνει, ταραγὴ καὶ φρίκη μὲ κατέλαβον ὅταν ἐσυλλογίσθην ὅτι τὰ βασανισήρια ἀντὰ ἔργαλεῖα ἔκοψαν τὴν ζωὴν πολλῶν γυναικῶν.

"Εἰσαι βέβαιος, ἐρώτησεν ὁ ἱατρὸς τὸν ὑπηρέτην του, ὅτι τὰ πάντα εἶναι εἰς τὴν θέσιν των, καὶ ὅτι δὲν ἐλησμονήσαμεν τίποτε."

"Ἐλαβεν ἀπάντησιν καταφατικὴν, ἀλλὰ μὴ εὐχαριστηθεὶς εἰς ταύτην ἐπεσκέψθη ὁ ἕδιος τὴν θήκην, καὶ ἐβεβαιώθη αὐτοὺς ὅμμασιν ὅτι ἐλήφθησαν ὅλα τὰ προφυλακτικά· ἡ τοσὴ αὐτοῦ πρόνοια αὕτη δὲν ἦτο χωρὶς λόγον, διότι μίαν ἡμέραν, τὸ ἐνθυμοῦμαι μὲ θλιψιῶν μου ἀκόμη, εἶδα δυστυχῆ

τινα ἄνθρωπον ἐκψυχήσαντα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ χειρουργοῦ διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι δὲν εὑρέθη πρόχειρον εἰδικόν τι ἐργαλεῖον, τοῦ ὅποίου τὴν χρῆσιν ἀπήτησεν ἴδιαιτέρα περίπτωσις, ή δὲ ἐλλειψις αὕτη ἔφερε τὸν θάνατον τοῦ ἄνθρωπου.

Ἡ πάσχουσα ἐκατῷκει εἰς οἰκίαν ἀπέχουσαν τοῦ Λονδίνου περὶ τὰ δύο μίλια. Κατὰ τὰς δύο ὥρας ή ἄμαξά μας ἔφθασεν εἰς τὴν Θύραν της, καὶ καταβάντες εἰσῆλθομεν εἰς αἴθουσαν τῆς ὁποίας τὰ παράθυρα ἔβλεπον πρὸς τὸν λαμπρὸν τῆς οἰκίας κῆπον· ή μεμονωμένη ταύτης θέσις καὶ ή ἐπικρατοῦσα ἐν αὐτῇ σιωπὴ προσῆκον τῷόντι εἰς τὴν Θλιβερὰν σκηνὴν, ἡτις ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ συμβῇ ἐν αὐτῇ. Οἱ ἐλθὼν νὰ μᾶς ἀνοίξῃ ὑπηρέτης ἦτο ὡχρὸς, τὰ βλέμματά του ἦσαν ἄγρια, καὶ ἦτο πρόδηλον ὅτι μᾶς ἐθεώρει ὡς δημίους μᾶλλον ή ὡς ιατρούς. Οἱ κοινὸς λαὸς καὶ αἱ συνδεδεμέναι μετ' αὐτοῦ τάξεις τῆς καινωνίας δίδουσιν ἐν γένει ὀλίγην πίσιν εἰς τὴν ιατρικὴν ἐπισήμην, ἵδιως δὲ ἀποσρέφονται τὴν χειρουργικὴν σφαγὴν, οὕτως εἰπεῖν, ἡτις κατορθώνει μὲν ἐνιστεῖ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν ἐνὸς ἀνθρώπου, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲν πράττει ἄλλο, εἰμὴ νὰ καταξεσχίζῃ τὰ σπαράττοντα αὐτοῦ κρέατα, καὶ νὰ φαρμακεύῃ τὴν ἀγωνίαν του. Μὲ Θλίψιν μου ἔβλεπον τὴν προπαρασκευήν μας, διότι καὶ σήμερον μετὰ μακρὰν πέμπαν ή θέα αὐτῇ μὲν ἔμπνεει πάντοτε κάποιον τρόμον. Τὰ τόσα ἐκεῖνα χειρόμακτρα, ή ἑτοίμη νὰ δεχθῇ τὸ αἷμα τοῦ θύματος λεκάνη, τὸ θερμὸν ὕδωρ, ὁ σπόγγος, ή σιλπνότης τῶν ἐργαλείων τὰ ὅποια ἀκονοῦσι καὶ δοκιμάζουσιν, ὅλα αὐτὰ μὲ φαίνονται φρικαλαῖα. Οχι, αἱ παρασκευαὶ τῆς μάχης δὲν εἶναι τόσον ἀπευκταῖαι βροντοῦν τὰ πυροβόλα, τὰ ὅπλα λάμπουσι, καὶ πανταχόθεν ἡχοῦσι τὰ τύμπανα καὶ οἱ αὐλοί, καὶ ὅλη ἐκείνη ἡ λαμπρὰ καὶ ἀρειμάνιος πομπὴ μεθύει τὸν ἄνθρωπον ἐλπίδος, δόξης καὶ ὑπεροψίας· ἀπενντίας τὸ ταμεῖον τοῦ χειρουργοῦ παρίσησι τὴν σκοτεινὴν θέαν ὁδυνηρῶν βασάνων, τῶν ὅποιων η ἐπιτυχία εἶναι ἀδηλος.

Ἐμηνύσαμεν τέλος τὴν πάσχουσαν ὅτι τὰ πάντα ἥσαν
ἔταιμα, καὶ ὅτι αὐτὴν μόνην ἐπεριμέναμεν.

Ο χειρουργὸς, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἥδη σκληρυνθῆ ὁ χαρακτὴρ καὶ ἔηρανθῆ ἡ εὐαισθησία, μακρὰν τοῦ νὰ ἀνησυχῇ ὡς ἐγὼ, ἐθεώρει ὅτι πρόκειται ἀπλῶς νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ ἐπάγγελμά του καὶ νὰ λάβῃ ἀφορμὴν νὰ δεῖξῃ τὴν ἐπιτηδειότητά του ἐγέλα ὅθεν μὲ τοὺς φόβους μου καὶ ἐγύμναζε μάλιστα τὸ πνεῦμά του εἰς τινας ἀκαίρους ἀσεϊσμοὺς, τοὺς ὁποίους μὲ ἀγανάκτησιν ἀπέκρονον, ὅτε ἥνοιχθη ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ἡ Κ. Δ. . . . παρακολουθουμένη ὑπὸ δύο ὑπηρετῶν. Ή φυσιογνωμία της ἥτο ἀθόρυβος, ἀλλὰ βεβιασμένη, τὸ βῆμα ἀτάραχον, ἐπὶ δὲ τοῦ ὠχροῦ αὐτῆς προσώπου, μειδίαμα ὅμοιον μὲ τὰς τελευταὶς ἀκτῖνας χειμερινοῦ ἥλιου, ἐμαρτύρει τὴν μελαγχολικήν της καρτερίαν. Ἀν καὶ ἥλικιας εἰκοσιέξ ἔως εἰκοσιεπτὰ ἔτῶν, ἀν καὶ χωρίς τινας ζολὴν, ἀν καὶ ἐτοίμη νὰ πάθῃ τομὴν φρικτὴν ἀπειλούσαν αὐτὴν θάνατον, ἥτο μολαταῦτα εἰς τὴν κρίσιμον ταύτην σιγμὴν ὡραία· ἡ μακρὰ αὐτῆς καὶ μαύρη κόμη, τῆς ὁποίας σακτερὰ ἀντανάκλασις ἐποίκιλε τὸ χρῶμα καὶ ηὔξανε τὴν καλλονήν, ἥτον ἐρρίμένη ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τῶν ὄμων της, τῶν ὁποίων ἡ λευκότης ἥδυνατο νὰ συνερισθῇ πρὸς τὴν λευκότητα τοῦ ἐλέφαντος· τὰ γαλανά της ὅμματα, συνήθως ἡμικεκαλυμμένα ὑπὸ μακρῶν καζαναίων βλεφαρίδων, εἶχον ἀποβάλλει τὸν χαρακτῆρα τῆς νωθρότητος καὶ μελαγχολίας, ὅσις συνήθως ἀπετέλει τὴν κυριωτέραν αὐτῶν χάριν.

Απεναντίας τώρα τὰ ἔβλεπέ τις σίλβοντα ἀπὸ ζωηρὰν ἀνησυχίαν, καὶ τῆς ψυχῆς ἡ δύναμις, καὶ ἡ ἴσχὺς τῆς θελήσεως ἀγωνιζόμεναι νὰ καταπαλαίσωσι συγχρόνως, καὶ τὸν φόβον τοῦ θανάτου, καὶ τὴν φρίκην τῆς ὁδύνης, δὲν ἐκατόρθωναν νὰ καταπνίξωσιν ἐξ ὀλοκλήρου τὸν φυσικὸν θόρυβον, ὅσις κατεφαίνετο εἰς τὰ βλέμματά της. Αἱ γραμμαὶ τοῦ προσώπου της ἥσαν κανονικαὶ, καὶ ἡ τεχνικωτέρα γλυφὶς δὲν ἥθελε διαγράψει μὲ τελειοτέραν λεπτότητα καὶ ἀκρίβειαν, τὸ σχῆμα τοῦ σόματος· καὶ τῆς ρίνος της. Ή ὅψις της, συνή-

Θως ἀχρώματος, ἐφαίνετο διαφανῆς ως τὸ ἀλάβαστρον, ἥδη
ὅτε τὸ αἷμα, σφοδρῶς πρὸς τὴν καρδίαν συνσραφὲν, παρή-
τησε τὰ ἄλλα τοῦ σώματος μέρη. Ἐν γένει παρετηρήθη
καὶ ἐβεβαιώθη διὰ μακρᾶς πείρας, καὶ πολλῶν παραδειγ-
μάτων, ἀν καὶ τὸ πρᾶγμα φαίνεται παράδοξον, ὅτι αἱ ω-
ραιότεραι γυναικεῖς εἶναι ἴδιως ἐκτεθειμέναι εἰς τὴν φοβερὰν
αὐτὴν ἀσθένειαν.

Ἐπὶ τοῦ λεπτοτάτου λευκοῦ ἐνδύματος, τὸ ὅποιον ἐφόρει
ἐπιθέσαντες μέγα ἵνδικὸν σάλι, προσεκαλέσαμεν αὐτὴν νὰ
καθήσῃ. Τόση λοιπὸν ἀθωότης καὶ τόση καλλονὴ, ἔλεγον
καὶ ἐμαυτὸν, πέπρωται νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς ἀγωνίαν θανά-
σιμον, ὅποιαν ὁ δῆμιος δὲν ἐπιβάλλει εἰς τὸν ἕσχατον τῶν
κακούργων! ή ἴδεα αὐτὴ μὲ κατεῖχε, καὶ φρίκην μ' ἐνέπνεε
ἡ τόση αὐτὴ ἀδικία τῆς εἴμαρμένης· ή μόνη καταφυγὴ καὶ
ἡ μόνη παρηγορία εἰς τοιαύτας περιζάσεις, εἶναι ή ἐλπὶς
ἀγαθωτέρου μέλλοντος.

Φιάλη οἵνου ἀξιολόγου καὶ ποτήριον ἐτέθησαν πλησί-
ον της ἐπὶ τῆς τραπέζης, αὐτὴ δὲ μ' ἐνευσε νὰ πλησι-
άσω, καὶ, ως κατανοοῦσα τὴν ταραχήν μου, μὲ εἰπε νὰ
πίω δλίγον ἀπὸ τὸν οἶνον ἐκεῖνον. Θεωρῶν τὸ πρόσωπόν
της ἐκφράζον, εἰς τοιαύτην κρίσιμον περίσασιν, τοσαύτην
πρόνοιαν ἄμα δὲ καὶ πονηρίαν, δὲν ἡδυνήθην νὰ μὴ συγκινη-
θῶ βαθέως.

“Ἐπιτρέψατέ με, εἰπον πρὸς αὐτὴν, νὰ σᾶς προσφέρω
ῥανίδας τινὰς οἴνου.”

—Διατί ὅχι, ἀν νομίζετε ὅτι θέλει μὲ ὄφελήστει, ἀπήντησε
μὲ φωνὴν μόλις ἀκουομένην.

Τὰ χείλη της ἥγγισαν τὸ ποτήριον, τὸ ὅποιον μὲ ἀπέδω-
κεν ἔπειτα, λέγουσα μὲ ἔκφρασιν ἡμέρου εὐθυμίας.

“Τελειώσατέ το, ἵατρε, διότι νομίζω ὅτι ἔχετε ἐπίσης μὲ
ἔμε ἀνάγκην τονικοῦ. Ναὶ (καὶ ἐδὼ ἡ φωνή της ἐθορυβή-
θη) σᾶς κατανοῶ καὶ εὐγνωμονῶ διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ πε-
ριποίησίν σας, διὰ τὴν καλωσύνην σας καὶ διὰ τὸν φόβον,
τὸν ὅποιον ἔχετε καὶ ἐπιθυμεῖτε νὰ ἀποκρύψετε.”

“Ἐθεσα τὸ ποτήριον ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἐθαύμασα τὴν

χαριν τοῦ λόγου, καὶ τὴν γοητευτικὴν εὐαισθησίαν, τὴν ὅποιαν εἰς μόνην τὴν γυναικαν ἐδόθη νὰ φέρῃ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐπισημοτέρας τῆς ζωῆς της σιγμάς. Στραφεῖσα τότε πρὸς τὸν χειρουργὸν, εἶπεν.

“Φίλτατε ἵατρὲ, συγχωρήσατε τὴν ἀδυναμίαν γυναικὸς, ἢ μᾶλλον, ώς θέλετε ἵσως θεωρήσει αὐτὴν, τὴν ματαίαν ἰδιοτροπίαν της. Ἰδού μία ἐπιζολὴ τοῦ συζύγου μου, ἐπιζολὴ περισπούδασος δὶ ἐμὲ, διότι ἐκφράζει ὅλην τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην του. Εἴμπορεῖτε ἄρα γε νὰ τὴν κρατήσετε . . . ἐκεῖ . . . πρὸ τῶν ὄφθαλμῶν μου . . . ἐνόσφι θέλω διαμείνει ἐνταῦθα . . . ἔχω ἀνάγκην τρέψντι νὰ τὴν βλέπω . . . [καὶ αἰσθάνομαι μὲν ὅτι ἡ ἴδεα αὕτη θέλει σᾶς φανῆ γελοία, ἀλλ’ εἴμαι βεβαία ὅτι θέλετε μὲ κάμει αὐτὴν τὴν χάριν. . . .

— Κυρία μου, δὲν εἰμπορῶ νὰ συγκατανεύσω εἰς τοῦτο διότι εἴναι ἀδύνατον νὰ μὴ αὐξήσῃ τὸν θόρυβόν σας ἡ ἐπιζολὴ αὕτη, ἐνῷ ἔχομεν χρείαν ἀπολύτου ἀταραξίας.

“Ἀπατᾶσθε, ἀπήντησεν αὐτὴ ἀτάραχος. Ἡ ἐπιζολὴ αὐτὴ θέλει προξενήσει τὸ ἐναντίον ἀποτέλεσμα, σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἡ θέα της θέλει μ’ ἐμψυχώσει καὶ ἀν πέπρωται. . . .

“Ηθελε νὰ ἔξακολουθήσῃ. . . . “ἀν πέρωται νὰ ἀποθάνω . . .” ἀλλὰ δὲν εἰμπόρεσε· δὲν εἰμπόρεσε νὰ προφέρῃ τὰς λέξεις ταύτας, διότι, ἀν καὶ γενναία, ἡ γυνὴ ἐκείνη ἐφοβεῖτο τὸν Θάνατον, ἀν καὶ ἐθωρακίζετο κατ’ αὐτοῦ, δὲν ἔπαινεν ὅμως νὰ τὸν τρέμῃ. Τὰ δύματά της ἔκλεισαν πρὸς μίαν σιγμὴν καὶ ψυχρὸς ἴδρως ἐκάλυψε τὴν παγωμένην αὐτῆς χεῖρα. Μὲ ἔδωκε τότε τὴν ἐπιζολὴν, ἀτάραχος καὶ ἀκίνητος.

“Ἐνδίδομεν, τὴν εἶπα, ἀν καὶ ἄκοντες, εἰς τὴν ἀπαλτησίν σας, ἀλλ’ ὑπὸ ἔννα ὥρον, ὅτι θέλετ’ ἐπιτρέψει νὰ κρατῶ τὰς χεῖράς σας διαρκούσσης τῆς τομῆς.

— Φοβεῖσθε τρόποντι μὴ μικροψυχήσω; μὲ ἀπήντησε, καὶ λεπτὸν μειδίαμα ἐτάραξε τὰ χείλη της.

‘Αλλὰ δὲν ἀντέσῃ πλέον, διότι ὁ χειρουργὸς ἄρχισε νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονὴν του διὰ τὰς ἀναβολάς μας. ἔκτὸς δὲ τούτου, ἥσαν καὶ ἔτοιμα τὰ πάντα. Ἐπλησίασεν ὅθεν ὁ

ἄνθρωπος αὐτὸς τῆς τέχνης μὲ τὸν πλέον ἀδιάφορον τρόπον, ὡς νὰ ἔμελλε νὰ παρευρεθῇ εἰς ἑορτὴν τινα ἡ γάμον κάμμια ταραχὴ δὲν ἐφαίνετο εἰς τὸ πρόσωπόν του, καὶ συζαίνω αὐτὸν τῷν τύπον καὶ ὑπογραμμὸν ὅλων τῶν συναδελφῶν του ὁ ἀσθενής βλέπων τὸν ιατρὸν τόσον εὔθυμον καὶ χαρίεντα, καὶ ἀκούων παρ’ αὐτοῦ τόσον ἐνθαρρυντικοὺς λόγους, εἶναι ἀδύνατον νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ἀποθάνῃ.

“ Δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη δοσα εἴχετε νὰ εἰπῆτε μεταξύ σας; καιρὸς εἶναι ἡδη Κυρία μου, νὰ δώσωμεν πέρας καὶ εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν ὑπόθεσιν μετέπειτα θὰ γίνωμεν καὶ ὑγιεῖς καὶ εὔθυμοι καὶ θέλομεν λαλήσει ὅσον ἐπιθυμοῦμεν.

— ’Ιδού με ἑτοίμην, κύριέ μου. : ’Εξῆλθον ὅλοι οἱ ὑπηρέται; ἐρώτησε σραφεῖσα πρὸς μίαν τῶν θεραπαινίδων της.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἡ γυνὴ αὐτὴ διακρυόρροοῦσα.

— : Ο, δὲ ’Ερρίκος μου; καὶ προφέρουσα τοὺς λόγους τούτους, ἡ φωνὴ τῆς μητρὸς ἀδυνάτησε. Λαβούσα δὲ καὶ εἰς ταύτην αὐτῆς τὴν ἐρώτησιν καταφατικὴν ἀπάντησιν, ἐπανέλαβεν ὅτι εἶναι ἑτοίμη.

Μία τῶν θεραπαινίδων της ἐσήκωσε τὸ καλύπτον τὸν ὕμον αὐτῆς σάλι, ὁ δὲ χειρουργὸς πλαγιάσας αὐτὴν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς γωνίας τῆς καθέκλας, ἀνέρριψε τὸν ἄριστερὸν βραχίονά της εἰς τὴν ῥάχιν τῆς ἔδρας, καὶ τὴν παρήγγειλε νὰ κρατῇ τὴν κεφαλὴν ἐσραμένην πρὸς τὸν δεξιὸν ὕμον· τότε ἄνοιξε τὸ σῆθος της μὲ ἀταραξίαν τόσην, ὅσην ἀν ἐπρόκειτο νὰ ἀλλάξῃ ἔνδυμα διὰ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸν χορὸν, καὶ μὲ ἔτεινε τὴν δεξιὰν χεῖρα. Ελαβα δὲ ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς χειρός της τὴν ἐπισολὴν τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ ἔθεσα αὐτὴν ἐνώπιόν της, καθ’ ἣν ἐξέφρασεν ἐπιθυμίαν. Η δυσυχὴς μὲ εὐχαρίσησε μὲ ἐν ἀπὸ τὰ βλέμματα, τὰ ὅποια δὲν λησμονοῦνται ποτὲ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἐλεγεν ἀρκετὰ καθαρά· μὴ φοβεῖσαι, εἶμαι γενναῖα, καὶ ως νὰ ἐμειδία πρὸς τὸν ἐπικείμενον θάνατον. Ω! ἥρωες τοῦ ἄρείου πεδίου, τῶν ὅποιων ἐνῷ ῥέει τὸ αἷμα, ἡ ὄψις μένει ἀτάραχος, ἀπαντῆσατέ με· : ὁ ἥρωϊσμός σας δὲν εἶναι μηδὲν ως πρὸς τὴν καρτερίαν τῆς γυναικὸς ταύτης;

Αἱ βλεφαρίδες αὐτῆς κατέπεσαν, καὶ τὰ ὅμματά της ἔμειναν ἡμίκλεισα ἀλλὰ τὰ ἐκρύτει προσηλωμένα εἰς τὸν χάρτην, τὸν ὄποιον ἐξετύλισσα ἐνώπιόν της, καὶ ὅλη αὐτῆς ἡ ψυχὴ, ὅλῃ ἡ ὑπαρξία ἐφαίνετο συγκεντρωμένη εἰς τὸν περιφίλτατον ἐκεῖνον χαρακτήρα. Ἐνόμιζε τις ὅτι ἥθελε νὰ ὑπεκφύγῃ τὴν ὁδύνην, μεταφέρουσα, οὕτως εἰπεῖν, ὀλόκληρον τὴν ὑπαρξίν της ἐκτὸς ἑαυτῆς, καὶ προσαρτῶσα αὐτὴν εἰς τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο τῆς ἀγάπης της. Ὁ χειρουργὸς δὲν ἔχασε μηδὲ μίαν σιγμὴν τὸ θάρρος του, καὶ ἅρχισε τὸ φρικτὸν αὐτοῦ ἔργον μὲν χεῖρα ἀτρόμητον, καὶ μὲ ὅμμα σερεόν. Εἶδα τὸν χάλυβα εἰσερχόμενον εἰς τὸ σπαράσσον σῆθος, καὶ μόνη ἡ πεποίθησις, τὴν ὄποιαν εἶχον εἰς τὴν θαυμασῆν τέχνην, τῆς ὄποιας ἔδωκε τόσα δείγματα, μὲ ἔδωκαν τὴν δύναμιν τοῦ νὰ διαμείνω θεατὴς τῆς σκηνῆς ἐκείνης. Ὁταν ἡ μάχαιρα εἰσέδυσεν εἰς τὰ ὑγειὲς κρέας, φρικτὸς σπασμὸς ἐτύραξεν ὀλόκληρον αὐτῆς τὸ σῶμα, χρῶμα θανάτου ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της, ἀλλὰ δὲν ἐκίνησε παντάπασι, μηδὲ ἔδοκιμάσε ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὰς χειράς, μας, ἢ νὰ προφέρῃ κάμμιλαν λέξιν.

"Ηλπισα μίαν σιγμὴν ὅτι λειποθυμίασασα θέλει ἀπαλλαγὴν οὕτως ἀπὸ τὴν βάσανον, καὶ ὅτι εἰς τὸ διάλειμμα τοῦτο τῆς ἀναισθησίας, θέλει κατορθωθῆναι ἡ ἐκρίζωσις τοῦ καρκίνου· ἀλλ' ἡ ἐλπὶς αὐτὴ ἐψεύσθη· τὸ βλέμμα της, τοῦ ὄποιου ηὔξανε τὴν φλόγα καὶ τὴν λάμψιν, ἡ τῆς ὁδύνης ἀγωνία, δὲν ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸν χάρτην, ὃς εἰς ἐφαίνετο παρέχων αὐτῇ ἀνεξήγητον καὶ ὑπερφυσικήν τινα καρτερίαν. Ἡ χειρουργία διήρκεσεν ἴκανην ὥραν, καὶ ἦτο ὁδυνηρότερα παρ' ὅτι προϋπεθέσαμεν. Εἶς καὶ μόνος σεναγμὸς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ διασπασθὲν αὐτῆς σῆθος, ὅταν ἐπέτεθη τὸ τελευταῖον ἐπίδεσμα.

"Ιατρὲ, ἐψιθύρισεν, ἐτελείωσε τὸ ἔργον σας;
— Ναὶ, κυρίᾳ μου· καὶ τώρα πρέπει νὰ σᾶς φέρωμεν εἰς την κλίνην.
— "Οχι, ἀπήντησε, θὰ δοκιμάσω νὰ περιπατήσω μόνη μου καὶ ἐλπίζω νὰ τὸ κατορθώσω.

Καὶ ἐδοκίμασε τῷόντι νὰ ἀνασηκωθῇ ἀλλὰ τὴν ἀπετρεψαμένην ἀπὸ τὸν σκοπόν της, φοβούμενοι ἐὐλόγως μὴ ἡ κίνησις ἐπιφέρῃ δλεθρίας συνεπείας. Ἀπεθέσαμεν λοιπὸν αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης της, ὅπου μόλις πλαγιάσασα ἐλειποψύχησε τοσοῦτον βαθέως, ὥσε ἐνομίσαμεν αὐτὴν ἀποθανοῦσαν. Κατὰ τὴν φρικτὴν ἑκείνην ἀγωνίαν, ἡ ζωϊκὴ ἐνέργεια ἡττήθη ἀρά γε; τὸ κάτοπτρον, τὸ ὅποιον ἐπληστιάζαμεν εἰς τὰ ἀκίνητα αὐτῆς χείλη, μόλις ἐκαλύπτετο ἀπὸ ἀνεπαισθητὸν ἰδρῶτα. Ἄλλ' ὅμως τὴν ἴδαμεν ἐπανελθούσαν εἰς τὸν βίον, καὶ δώσαντες εἰς αὐτὴν ναρκωτικὸν τι, τὴν ἐπρομηθεύσαμεν ἐπτὰ φρῶν ὕπνον, μεθ' ὃν τὴν ἐπιδύσαν ὁ μεγαλήτερος κίνδυνος εἶχεν ἥδη παρέλθει. Ἡ ἀνάρρωσίς της ἀπέβη βραδεῖα· ἐκπληρῶν παρὰ αὐτῇ τὰ χρέη τοῦ ἐπαγγέλματός μου, δὲν ἥδυνάμην νὰ μὴ θαυμάσω τὴν ψυχικὴν καρτερίαν, τῆς ὅποιας, μάταιῶς ἐδοκίμασα εἰς τὴν πισὴν αὐτὴν ἔκθεσιν, νὰ δώσω μικράν τινα ἰδέαν. Τὴν ἐπισκεπτόμην συνεχῶς καὶ ἐπιμελούμενος αὐτὴν μὲν ζῆλον καὶ ἐπιμονὴν, ἔλαβα τὴν εύτυχίαν νὰ τὴν ἵδω ἀναζήσασαν.

Μίαν τῶν ἡμερῶν, καθ' ἣν εἶχε λάβει ἐπισολὴν τοῦ συζύγου της ἀναγγέλλουσαν αὐτὴν τὴν ἐπάνοδόν του, τὴν είδα μελαγχολικήν· ὀλίγαι δὲ λέξεις διαφυγοῦσαι τὴν προσοχήν της μὲ ἀπεκάλυψαν τὴν ὄλως γυναικεῖαν ἰδέαν, ἥτις ἐτάρασσε τὴν καρδίαν της, καὶ μ' ἔδωκε νὰ κατανοήσω ὅτι ἐσυλλογίζετο τὴν καλλονήν της· ἡ μάζιξ, τῆς ὅποιας ἀπηλλάγη, δὲν ἥλλοιωσε βεβαίως τὴν ἔξωτερικήν της χάριν, ἀλλ' ἀφησεν οὐχ ἡττον πικρὸν καὶ ἀνεξάλειπτον σίγμα· ἐπροσπάθησα νὰ τὴν παρηγορήσω.

“ ‘Α! ἀνέκραξεν . . . ἀμμ’ ὁ σύζυγός μου.’ ” καὶ ἐνταῦθα διεκόπη, καὶ σπογγίσασα ἐνδάκρυ, ἐπρόσθεσεν.

“ ‘Ελπίζω μολοντοῦτο ὅτι δὲν θέλει παύσει τοῦ νὰ μὲ ἀγαπᾶ! ’ ”

Μὲ τὸ κατανυκτικὸν τοῦτο δεῖγμα τῆς γυναικείας γενναιότητος, μὲ τὸν σπάνιον αὐτὸν ἡρωϊσμὸν, τὸν ὅποιον ἡμερώνει καὶ χρωματίζει, οὕτως εἰπεῖν, τόσον ἥδεῖα εὐαισθησία

παρέβαλα πολλάς ἐξ ὅσων ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ παρατηρήσω πράξεις ἀνδρικῆς γενναιότητος· ἀλλὰ κάμμια, κατ' ἐμὴν γνώμην, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ παράμιλλος αὐτῆς κατά τε τὴν ἡθικὴν, τὴν ἐμβρίθειαν καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων. Μάρτυς χρηματίσας πολλῶν μονομαχιῶν, εἶδα εἰς αὐτὰς δείγματα ἀπηνοῦς μανίας, εἶδα φρικαλέαν δίψαν ἀνθρωπίνου αἵματος, εἶδα τὴν ἀπίσευτον ἐπιμονὴν πολλῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ νὰ δώσωσι ἢ νὰ δεχθῶσι τὸν θάνατον. Ἀλλὰ τοῦτο ἐξὶ φρενῆτις ἀγρίου θηρίου καὶ ὅχι γενναιοψυχίας ἀνθρώπου. Δὲν ἥθελα δὲ ἀναφέρει τὴν μονομαχίαν, τῆς ὁποίας δίδω ἐνταῦθα τὰς σκληρὰς λεπτομερείας, μηδὲ ἥθελα ἀποκαλύψει τὰ φοβερὰ τφόντι περισσατικὰ, τὰ ὁποῖα τὴν ἐσυνώδευσαν, ἀν δὲν ἥμην βέβαιος ὅτι ὅλοι ὅσοι ἔλαβον μετοχὴν εἰς τὸ δρᾶμα τοῦτο δὲν ζῶσι πλέον, καὶ ὅτι αὐταὶ αἱ οἰκογένειαι εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκουν, διεσπαρμέναι ἢ μὴ ὑπάρχουσαι, δὲν δύνανται νὰ μὲ ἐλέγξωσιν ὅτι ἔχω τὴν σκληρότητα νὰ ἐνθυμίσω εἰς αὐτὰς τοιαῦτα πράγματα.

Φίλος μοῦ τις νέος Λόρδος, τοῦ ὁποίου ἀποσιωπῶ τὸ ὄνομα, μηδὲ ὑπάρχει ἥδη τὸ γένος, μὲ εἰχε καλέσει νὺ συνδιατρίψω μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ πυργίον του τὸν καιρὸν τῆς κυνηγεσίας. Εἶναι γνωσὸν ὅτι εἰς τὰς προσκαΐρους ταύτας διατριβὰς, τὰς ὁποίας οἱ Ἀγγλοι ὀνομάζουν *Cunning huts* (Shooting boxes) συνέρχονται ἀπαντες οἱ τῆς ἀνωτέρας τάξεως, ὅσοι ἐβαρύνθησαν ἐν καιρῷ μὲν ἔαρος τὸν μονότονον βίον τῶν γοτθεκῶν αὐτῶν κατοικιῶν, ἐν καιρῷ δὲ χειμῶνος τὸν λαμπρὸν βίον τοῦ *Loveling*. Ἐκεῖ οἱ νέοι εὐγενεῖς Ἀγγλοι ἀναφαίνονται πραγματικῶς ὁποῖοι τινες εἶναι. ὁ Λόρδος Βύρων εἶχε δώσει, ὅτε διέτριβεν εἰς τὴν ἔξοχήν του, ἀξιομνημόνευτον παράδειγμα τῆς ὑπάρξεως ταύτης τῆς συγκειμένης ἀπὸ πυγμομαχίας, κυνηγεσίας, ἀκολασίας καὶ οἰνοποσίας, ἐπομένως ἀναμφιβόλως ὅχι πολλὰ χρησούμενος, ἀλλ' οὐχ ἥττον ζωηρᾶς, τερπνῆς καὶ θορυβώδους. Ἐκεῖ ἡ ἀριστοκρατικὴ ὑπεροφία ἀποβάλλουσα ὅτι προνομιοῦχον καὶ καταγέλαστον ἔχει, ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἀγρίαν αὐτῆς αὐτονομίαν, οὐδὲ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ὅχλου, εἰμὴ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀσωτείας, εἰς τὴν ὁποίαν περιπίπτει.

‘Ο Δόρδος Δ. . . ώς προθέμενος νὰ διατρέξῃ τὸ σρατίωτικον σάδιον, εἰχε καλέσει εἰς τὸ πυργίον του πλήθος νέων ἀξιωματικῶν, τῶν ὅποιων ἡ ἀκράτητος εὐθυμία καὶ τὸ ζωηρὸν πνεῦμα ἔδιδον πολλὴν κίνησιν εἰς τὴν λαμπρὰν ἄμα καὶ χωρικὴν σκηνὴν, τῆς ὅποιας τὸ ἐπ’ ἐμὲ ἥμην ἀπλοὺς θεατής.

Διὰ νὰ κατατρίψωμεν τὸν καιρόν μας, δὲν παραμελήσαμεν κάμμιαν ἀφροσύνην αἱ διηνεκεῖς παιδιὰ, αἱ εὐωχίαι, ὁ ἄρισος οἶνος, οἱ καλοὶ ἵπποι, τοὺς ὅποιους ἐπίτηδες ἀφηνάζαμεν, αἱ αὐτοσχέδιοι κωμῳδίαι, τὰ ὀλονύκτια δεῦπνα, τὰ παράλογα στοιχήματα, τὰ ἀτελεύτητα κυνήγια, ἡ ἀλιεία, τὰ χαρτιὰ, ἡ βολὴ τοὺς πιζολίου, ὅλαι αὐτὰὶ αἱ διασκεδάσεις διαδεχόμεναι ἡ μία τὴν ἄλλην μὲταὶ λιγγιώδη ταχύτητα, κατήντησαν μονότονοι ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν.

‘Ο ξενίζων ἥμᾶς φίλος ἐπρότεινε νὰ διαποικίλλωμεν τὰς διασκεδάσεις μας, καὶ ἐπειδὴ τὸ πυργίον του δὲν ἀπεῖχε πολὺ μικρᾶς τινος πόλεως, ἀνηγγείλαμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι εἰς τὴν πόλιν ταύτην συγκροτεῖται διὰ συνδρομῆς χορὸς, βέβαιοι ὅντες ὅτι ἐμελλον νὰ δράμωσιν εἰς αὐτὸν ὅλοι τῶν περιχώρων οἱ εὐγενεῖς μὲτὰς οἰκογενείας των. Καὶ τωόντι τὸ ὄνομα τοῦ Δόρδου Δ. . . καὶ ἡ παρουσία τῶν λαμπρῶν του φίλων, εἴλκυσαν εἰς τὸν χορὸν μας πολυάριθμον συναναστροφήν.

‘Η μικρὰ ἑκείνη πόλις, μὴ δυναμένη νὰ περιλάβῃ ἄπαντας τοὺς χορευτὰς ὅσοι συνῆλθον εἰς αὐτὴν, μετεβλήθη εἰς σρατόπεδον οὔτως εἰπεῖν, ὅπου ἐτελοῦντο ἀληθῆ ὅργα ὁ ἥχος τῶν ὅργάνων, ἐπαναλαμβανόμενος ἀπὸ τοὺς περικυκλοῦντας αὐτὴν ὑψηλοὺς λόφους, δὲν ἀφινεν εἰς ἡσυχίαν τοὺς πέριξ χωρικούς οἱ δὲ πολῖται, μιμούμενοι τὴν εὐθυμίαν μας, ηὐτοσχεδίασαν καὶ οὗτοι χορὸν ἀνάλογον σχεδὸν μὲ τὸν ἥμέτερον.

“Ολαι τῶν περιχώρων αἱ καλλοναὶ ἔδραμον εἰς τὴν πρόσκλησίν μας ποτὲ τόσον κομψοὶ νέοι, ποτὲ τόσον ἐκλεκτὴ συναναστροφὴ δὲν ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὰ δυματά των. Πότον ἐκτύπουν αἱ καρδίαι των, καὶ πόσον ἴσχυρὸν ἥτο

τὸ προσφερόμενον εἰς αὐτὰς δέλεαρ! Οἱ πλεῖστοι τῶν φίλων τοῦ Λόρδου Δ. . . διεκρίνοντο διὰ τὸ κόσμιον τοῦ προσώπου τῶν, καὶ τὴν χάριν τοῦ τρόπου των ὅλοι σχεδὸν ἐγίνωσκον ἀριστα τὴν τέχνην τοῦ γὰ εἰσδύωσιν εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναικὸς, διὰ τῆς παντοκράτορος ἀδολεσχίας καὶ κολακείας, ἥτις θέλγει καὶ μεθύει τὰς ἀσθενεῖς ἑκείνας ψυχάς. Μόνος ἐγὼ δὲν ἐσυμμεριζόμην τὰ πλεονεκτήματα ταῦτα τῶν συντρόφων μου, καὶ ἥμην θεατὴς ἀπλοῦς τοῦ ἀεικινήτου τούτου δράματος, ἢ μᾶλλον σιωπηλὸν αὐτοῦ πρόσωπον. Αἱ ἀσχολίαι μου, αἱ δυσυχίαι μου, ἡ πρὸς τὴν σύζυγόν μου προσήλωσις καὶ αἱ ἄδολοι ἥδουντα τῆς οἰκογενειακῆς ἑσίας, μὲ κατέσησαν ἀνέκαθεν ἀνεπιτήδειον πρὸς τὸ δελεασικὸν τοῦτο ἐπάγγελμα, τὸ τόσον ἴσχυρὸν εἰς τὸν μεγάλον λεγόμενον κόσμον. Ἐπειορίσθην λοιπὸν εἰς τὸ νὰ χορεύσω δὲν μὲν ἀν ἐκ τῶν δυσυχῶν ἑκείνων, εἰς τὰς ὅποιας οὐδεὶς προσέχει, διότι εἶναι ἄσχημοι, δειλαὶ, ἀδέξιοι, καὶ διότι ἡ μόνωσίς των ἀφαιρεῖ ἀπὸ αὐτὰς τὴν ἔτοιμότητα τοῦ λόγου καὶ τὴν ἐπιτετηδευμένην πολυλογίαν, τὴν ἀναπληροῦσαν πολλάκις τὰ ἔξωτερικὰ προτερήματα καὶ αὐτὴν τὴν διανοητικὴν ὑπεροχήν.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν χορευτριῶν, μία μάλιστα διεκρίνετο διὰ τὴν καλλονὴν καὶ τὴν σεμνότητά της, διὰ τὴν περιδεή χάριν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὴν μαγείαν τοῦ τρόπου της· ὅθεν καὶ ἐπερικύκλωτο ἀπὸ λατρευτὰς διώκοντας ὅλαις δυνάμεσι τὴν εὔνοιάν της. Οἱ μυθιστοριογράφοι καὶ οἱ διηγηματογράφοι κατήντησαν τὰς περιγραφὰς τῶν προσώπων γελοίας, διὰ τὰς ἀείποτε ἐντελεῖς, ἀείποτε συμμέτρους καὶ ἀξιεράζουσες καλλονάς, αἴτινες ἔξερχονται ἀπὸ τὰς δημιουργούς γραφίδας καὶ τοὺς ἐλευθερίους αὐτῶν καλάμους. Μολατάυτα θέλω δοκιμάσει νὰ χαράξω ἐνταῦθα τὴν εἰκόνα τῆς σπανίας ἑκείνης νέας· οἱ ὄφθαλμοί της εἰχον ἀπαράλλακτον τὸ κυανούντον ἀνεῳγότος ἵου χρῶμα, μεγάλοι δὲ καὶ ἀβροὶ καὶ πλήρεις πυρᾶς καὶ τρυφερότητος, διέχεον παραδοξὸν εὐαισθησίαν καὶ γοητείαν ἐφ' ὅλων τοῦ προσώπου της, τὸ ὄποιον ἄλλως διὰ τὸ εύρυθμον αὐτοῦ ἥδυγατο νὰ φανῇ ψυχρὸν καὶ ἄσημον. Ή ἀντίθεσις τῆς σοβαρᾶς φυσι-

γνωμίας της πρὸς τὰ ὅμματά της τὰ μηνύοντα ὅλην τῆς καρδίας αὐτῆς τὴν Θέρμην, εἰχέ τι μαγευτικὸν καὶ ἀνήγγειλε πόστον βαθέα, ἄμα δὲ καὶ ἐπίμονα καὶ ἴσχυρὰ ἥσαν τὰ αἰσθήματά της. Πλουσία καζανόχρους κόμη, εἰς φυσικοὺς καὶ σιλπινοὺς βόσρυχας σρεφομένη, ἐκόσμει τὸ ὡραῖον αὐτῆς μέτωπον καὶ τοὺς κομψοὺς ὕμους· διεκρίνετο δὲ ἡ νέα αὐτη κυρίως διὰ τὴν ἔξοχον λεπτότητά της, τὸ μαγικόν της ὑφος, τὸ εὔκαμπτον συνάμμα καὶ τὸ εὐγενὲς ὅλων τῶν κινημάτων της. Ζητῶ συγγράμμην διὰ τὰς πολλὰς αὐτὰς λεπτομερείας.

Αλλ' ἂς ἀποδοθῶσιν αὐταὶ εἰς τὴν βαθεῖαν ἐντύπωσιν, ἵτην ὅποιαν μὲ ἀφῆκεν ἡ κόρη ἐκείνη, καὶ εἰς τὴν ζωηρῶς δια σωθεῖσαν ἐν ἐμοὶ ἀνάμνησιν τοῦ συμβάντος, εἰς τὸ ὅποιον ἔδωκεν ἀφορμὴν ἡ καλλονή της καὶ τὸ ὅποιον πρόκειται ἥδη νὰ διηγηθῶ.

"Ολοὶ οἱ νέοι μας, ἔξαιρουμένου τοῦ Λόρδου Δ. . συναμιλῶντο τὶς πλειότερον νὰ τὴν εὐαρεσήσῃ· ἀλλὰ παρὰ πάντας τοὺς ἄλλους θερμότερος αὐτῆς λάτρης ἐφαίνετο νέος τις λοχαγὸς τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς, κληρονόμος μεγάλης περιουσίας, διακρινόμενος διὰ τὸ ἀθλητικὸν του ἀνάσημα καὶ τὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου του. Εἴπετο δ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἄμιλλαν ταύτην νέος τις παρασκευαζόμενος εἰς τὸ διπλωματικὸν σάδιον καὶ ἀνήκων εἰς καλὴν οἰκογένειαν. "Αν ἐμείδια ἐκείνη πρὸς τὸν ἔνα, ὁ ἄλλος συνέσελλε τὰς ὄφρεis ἀν ἐφαίνετο τυχὸν μᾶλλον προσέχουσα εἰς τοὺς λόγους τοῦ λοχαγοῦ, ἡ δυσαρέσκεια ἀμέσως εἰκονίζετο εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀντιζῆλου του, τὸν ὅποιον θέλω ὀνομάσει Τρένωρα, διὰ νὰ κρύψω τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆς οἰκογενείας του.

"Η σφοδρὰ ζηλοτυπία, ἥτις κατέτηκεν αὐτοὺς ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐσπέρας ταύτης, διερήγαγη μετ' ὀλίγον, λαβούσα ἀφορμὴν ἀπὸ ἀσημάντου κατὰ τὸ φαινόμενον περιεστικοῦ. Καθ' ἣν συγμὴν ὁ λοχαγὸς ἐλαβε τὴν χεῖρα τῆςώραίας Μαρίας, μεθ' ἣς ἥλπιζε νὰ χορεύσῃ τὸν πρῶτον χορὸν, ὁ Τρένωρ σαματήσας αὐτὸν εἶπε· " Λοχαγὲ, ἐπειδὴ ἐλαβα πρῶτος τὸν λόγον τῆς κυρίας, ἐλπίζω νὰ μὲ τὴν παραχωρήσετε. 'Επικαλοῦμαι, κυρία μου, τὴν μνήμην σας, προσέθεσε σραφεῖς πρὸς τὴν Μαρίαν.

Αἴφνιδιον ἔρυθημα διεχύθη ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς νέας,
ἥτις προβλέπουσα τὴν ἐπικειμένην ἔριδα·

“Νομίζω τρώντι, εἰπεν, ὅτι ὑπεσχέθην εἰς τὸν Κ. Τρέυνω-
,, ρα, ἀλλ’ ἄν μὲν ἡτο δυνατὸν, ἥθελα χορεύσει καὶ μὲ τοὺς
,, δύο. Δὲν εἰσθε βέβαια ὡργισμένος μαζί μου διὰ τοῦτο,
,, λοχαγέ.” Καὶ τὸ ἵκετικὸν βλέμμα τῆς νέας κόρης ἔζήτει
συγγνώμην παρὰ τοῦ ζηλοτύπου ἀντιζήλου.

‘Ο λοχαγὸς ἐνέδωκεν, ἀλλ’ ἔρριψθεν ἐπὶ τοῦ Τρέυνωρος
βλέμμα βλοστρὸν, διὰ τοῦ ὅποίου συνάμα τὸν ἥπειλει καὶ
τὸν ἐπροκάλει. Μετ’ ὀλίγον εἶδα αὐτὸν ἔξερχόμενον τῆς
αιθούσης, καὶ δὲν ἤξεύρω πῶς, ενδόμυχός τις πεποιθησις μὲ
ἔλεγεν ὅτι τὸ μικρὸν τοῦτο περισάτικὸν θέλει εἰσθαι πρόξενον
πολλῶν δυσυχημάτων. ‘Εγίνωσκε ἀμφοτέρων τὴν ἄκαμ-
πτον ὑπεροφίαν· ἔβλεπα δὲν ὁ Τρέυνωρ καὶ τοι χορεύων με-
τὰ τῆς Μαρίας δὲν ἔπαιε ζητῶν μὲ τὸ βλέμμα του τὸν λο-
χαγὸν, τοῦ ὅποίου εἶχε κατανοήσει τὴν ἐχθρικὴν διάθεσιν
καὶ δὲν, ἀν καὶ περιποιούμενος ἐπιμελέσατα τὴν ὠραίαν
σύντροφόν του, ἐφαίνετο ὅμως ἐσωτερικῶς συνεχόμενος ἀπὸ
ὅργην καὶ ταραχῆν.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ὁ Λόρδος Δ . . . συνεκάλεσεν εἰς πο-
λυτελὲς γεῦμα τοὺς πλείστους τῶν συνοδευσάντων αὐτὸν εἰς
τὸν περὶ οὐδὲν λόγος χορόν. ‘Ο Τρέυνωρ καὶ ὁ λοχαγὸς ἥσαν ἐκ
τῶν κεκλημένων, ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ ἐπιτηρήσω ἀμφοτέ-
ρους. ‘Ο λοχαγὸς πρώτος ἀφιχθεὶς ἐπλησίασεν εἰς τὸ παρά-
θυρον· ἐκεῦθεν εἶδε τὸν Τρέυνωρα καταβάντα ἀπὸ τοῦ ἵππου
καὶ ὡχρίασε παραυτίκα, τὰ χεῖλη του ἐσυσάλλησαν, καὶ
ἀφήσας τὴν θέσιν του μὲ ὑφος ψυχρᾶς ἀδιαφορίας, ἥτις,
ἐκτὸς ἐμοῦ, ἀπάτησεν ὅλους τοὺς λοιποὺς, ὑπῆγε καὶ ἐσά-
θη εἰς τὴν ἄκραν τῆς αἰθούσης, ἀπέναντι τῆς Θύρας, ἔχων
ςηλωμένους ἐπ’ αὐτῆς τοὺς ὄφθαλμούς του. Οἱ ἀντίζηλοι
ἐχαιρετήθησαν ἀμοιβαίως μὲ ψυχρότητα, ἀλλὰ μὲ εὐ-
γένειαν.

Εἴκοσι συνδαιτημόνες ἐκάθηντο πέριξ τῆς πλουσιοπα-
ρόχου τραπέζης· ἡ Ἰλαρότης ἡτο γενικὴ, ὁ λοχαγὸς καὶ ὁ
Τρέυνωρ καθήμενοι μακρὰν ὡς εἰς τοῦ ἄλλου, εἶχον κατὰ τὸ

φαινόμενον λησμονήσει τὴν ἀντιξηλίαν των. Περὶ τὴν ὁγδόην καὶ τέταρτον, παρετέθησαν τὰ τραγήματα, καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ πολυάριθμοι κύλικες Πορτίου, Καμπανίτου καὶ Μαδερείου οἵνους τότε ἡ εὐθυμία κατέση ἔτι μεγαλητέρα, ώς ἔκ τινων παραδόξων προπόσεων, τὰς ὅποιας οἱ νέοι συνειθίζουν νὰ προτείνωσι μετὰ τὴν ἀπομάκρυσιν τῶν ὑπηρετῶν. Τότε δὲ καὶ ὁ ἡμέτερος Ἀμφιτρύων ἀνασὰς, καὶ φέρων ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του ποτήριον σπινθηρίζον περὶ τὰ χεῖλη ἐκ τοῦ ἀφροῦ τοῦ πληρούντος αὐτὸν Καμπανίτου οἴνου.

‘Φίλοι καὶ σύντροφοι, ἀνέκραξεν, ἃς ἐκχειλίσουν τὰ ποτήρια· προτείνω πράποσιν φιλτάτην εἰς ὑμᾶς, προτείνω τὴν ὑγείαν τῆς καλῆς Μαρίας, καὶ προσκαλῶ ἀπαντας νὰ συμπίωσι μετ' ἐμοῦ! ’

‘Αἱ ὁμόψηφοι ἐπιφωνήσεις, δὶς ὧν ἐδέχθημεν τὴν πρότασιν ταύτην ἐβεβαίωσαν τὸν πρὸς τὴν νέαν ἐκείνην θαυμασμόν μας. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ λοχαγὸς καὶ ὁ Τρέυωρ ἐπανέλαβον ἐκ τῶν πρώτων τὸ ὄνομά της· τοῦ πρώτου μάλιστα ἡ χεὶρ ἐτρεμεν ὅτε ἐπλησίασε τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη του·

‘Τίς θέλει ὅμεως ἀπαντήσει ἀντ’ αὐτῆς, εἰπε τότε εἰς ἐκ τῶν ἀφρόνων νέων μας; τίς θέλει μᾶς εὐχαριστήσει ἐπ’ ἐνόματί της;

— Τίς; ἀνέλαβεν ἕνας ἄλλος καὶ τις ἄλλος παρὰ τὸν φίλον τῆς ἐκείνης τῆς ἑσπέρας, τὸν Τρέυωρα.

— Στῇθι λοιπὸν, Τρέυωρ, στῇθι! Πρὸς τί τόση συστολή τὴν εἶχες, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τοσοῦτον κυριεύσει δὶς ὅλου τοῦ χοροῦ, ὥστε κάνεις ἄλλος δὲν ἐχόρευσε μαζὶ της, καὶ μόλις ἡδυνάμεθα νὰ εἴπωμεν πρὸς αὐτὴν μίαν λέξιν.

— Τὸ ἐπ’ ἐμὲ, εἰπε διακόπτων αὐτοὺς ὁ Λόρδος Δ... νομίζω ὅτι ἔχει κάποια δίκαια καὶ ὁ λοχαγὸς, διότι ἐνθυμοῦμαι ὅχι ὀλίγα μειδιάματα πρὸς αὐτὸν διευθυνθέντα, τεκμήρια εὐνοίας, ἐλαφρὰ μὲν, ἀλλ’ οὐχ ἥπτον πολυσήμαντα.

Οἱ δύο αντίζηλοι ἐπίσης τεταραγμένοι, ἐτήρουν σιωπήν ὁ λοχαγὸς ἔσφιγγε μὲ βίαν τὸ ποτήριόν του, ὅτε οἱ λοιποὶ συνδαιτημόνες ζαλισμένοι ἥδη ἀπὸ τοῦ οἴνου τὰς ἀναθυμιὰ-

σεις διεμερίσθησαν εἰς δύο κόμματα, λαβόντες μέρος οἱ μὲν ὑπὲρ τοῦ ἀξιωματικοῦ, οἱ δε ὑπὲρ τοῦ διπλωμάτου οἵτινες ἀμφότεροι ἐπέμενοι ἀφωνοῦντες ἐνῷ ἡ ὑπεροχή των ἐσυζητεῖτο μὲ τόσον ζῆλον καὶ θόρυβον, ώς ἂν εἰ ἐπρόκειτο περὶ τῆς τύχης τοῦ Κράτους. Απὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ λοχαγὸς ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ Τρέυωρος βλέμμα ἄγριον, τὸ ὅποιον ὑπ' οὐδενὸς τῶν ἄλλων παρατηρούμενον, δὲν διέφευγε τὴν ἐδικήν μου προσοχήν. Νέος τις Βαρωνέτος τῆς Κορνουάλης, ἀπορῶν διὰ τὴν σοβαρὰν φυσιογνωμίαν τῶν δύο ἀντιζήλων, καὶ προαισθανόμενος ἵσως τὰ ἀποτελέσματα τῆς σκηνῆς ταύτης, ἐδοκίμασε νὰ ἐπαναγάγῃ τὴν ἡσυχίαν καὶ νὰ κατευνάσῃ τὸν προδήλως βαθμηδὸν αὐξάνοντα ἐρεθισμόν των.

“Ζητῶ τὸν λόγον, εἶπε, καὶ ἵδοὺ ἡ πρότασίς μου. Στοιχιματίζω εἴκοσι πρὸς ἐν ὅτι ἡ καρδία τῆς νέας κόρης ταλαντεύεται εἰσέτι μεταξὺ τῶν δύο λατρευτῶν τῆς. Τί λοιπὸν ἄλλο φρονιμώτερον παρὰ νὰ συμβουλευθῶμεν τὴν τύχην τὸν κόμβον λ. χ. ἐκεῖνος ὅστις τὸν εὑρει Θέλ’ εἰσθαι ὁ ἀναμφισβήτητός της φίλος.

“Ολοι ἐγέλασαν, ἐκτὸς τῶν δύο ἀντιζήλων, οἵτινες ἔγιναν ἔτι σκυθρωπότεροι· ὁ λοχαγὸς ἥτο ωχρὸς, καὶ μολονότι προσηλωμένος εἰς τὸ ποτήριόν του ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐπιειν ἐκ διαλειμμάτων, ἐπροσπάθει νὰ φανῆ ἀδιάφορος καὶ ἡσυχος, ὃ ἔνδον αὐτοῦ ἐπικρατῶν θόρυβος ἐπροδίδετο καθ’ ὥραν. Πρεσβύτερος ἐκείνου καὶ μᾶλλον κίριος ἐαυτοῦ, ὁ Τρέυωρ ἔμενεν ἀκίνητος, καὶ μόλις ὑπεφαίνετο ἡ ταραχή του. Ἐν τούτοις κὰνὲν τῶν κρυφίων αἰσθημάτων αὐτῶν δὲν διέφευγε τὴν προσοχήν μου· εἶδα τὴν σκηνὴν ταύτην προοιμιάσασαν, καὶ ἥδη τὸ δράμα ἀνεπτύσσετο προδήλως ἐνώπιόν μου· ἡ ματαίότης καὶ ὁ ἔρως ἐπάλαιον ἐντὸς τῶν δύο ἐκείνων φυχῶν, καὶ δῆλα τὰ ἴσχυρότερα αὐτῶν ἐλατήρια ἐτέθησαν εἰς κίνησιν καὶ εἰς βρασμὸν ώς ἐκ τῆς ἀπροσδοκήτου ταύτης περιζάσεως· εἰς παρατηρητὴν δλιγάντερον ἔμπειρον, τόση προσοχὴ δοθεῖσα εἰς τόσον ἐλαφρὰν ἔριν ἥθελε φανῆ γελοία· τὸ ἐπ’ ἐμὲ γινώσκων τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν ἐφρότερουν ἄλλως.

“Λοχαγὲ, εἴπα χαμηλὴ τῇ φωνῇ εἰ; τὸν γείτονά μου, τὸ κατ’ ἐμὲ ἵδων τὴν Μαρίαν δεχθεῖσαν μὲ τόσην εὐχαρίστησιν τὰς πρώτας ὑμῶν προσρήσεις, ἐνόμισα ὅτι ἡ ἥδη τόσον ἀμφισβῆτουμένη προτίμησις ἀνήκει εἰς ὑμᾶς.

Αὐτὸς δὲ προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ “Ἐχετε δίκαιον, μὲ ἀπίγνητησεν” ὁ Τρέυωρ δὲν ἔχει κάνεν δικαίωμα εἰς τὴν τεμὴν τὴν ὅποιαν θέλουν νὰ τῷ ἀποδώσωσι· τοῦτο τούλαχιστον φρονῶ ἔγω.

‘Η σκυθρωπότης τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων ἐπλήρωσε φρίκης τοὺς περιεζῶτας.

“Φίλοι, εἴπε τότε ὁ Τρέυωρ μὲ ἀδιαφορίαν, νομίζω ὅτι ἔγινε πολὺς θόρυβος χωρὶς νόημα· ἀλλ’ ἐπειδὴ ὁ θόρυβος ἔγινε καὶ ἡ συζήτησις ἥρχισε καὶ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ εἴπω τὴν γνώμην μου, λέγω ὅτι οὐδὲν ἐκ τῶν ἐνταῦθα παρευρισκομένων, καθ’ ὅσον φρονῶ, δύναται νὰ μὲ διαφίλονεικήσῃ τὴν ὅποιαν κατέκτησα προτίμησιν. ‘Ο ἀντίζηλός μου πολεμιστὴς [καὶ ἐπέτεινε τὴν φωνὴν εἰς τὰς λέξεις ταύτας] θέλει ὄμολογήσει βεβαίως ὅτι ἡ καλὴ ἐκείνη νέα μὲ ἀνέθηκε τὸ δικαίωμα τὸ ὅποιον ἐπικαλοῦμαι. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ λοχαγός μας ἔχει ὄφθαλμοὺς σίλβοντας, ὅψιν γενναίαν, ὕφος δελεαστικόν. . . .

—Τρέυωρ, ἀνέκραξεν ὁ λοχαγὸς, ἔμπλεως ὄργῆς, μὴ ὑβρεῖς· —Τρεύωρ! τί σημαίνει τάχα ἡ λέξις; δὲν πιστεύω, λοχαγὲ, νὰ ἐπιζητήτῃ ἔριδας μεταξὺ ὑμῶν. Μὲ διέφυγέ τι ἄρα δυνάμενον νὰ σᾶς πειράξῃ; ὄμολογῶ ὅτι τοιοῦτος δὲν ἦτο ὁ σκοπός μου. Καθ’ ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν κόρην, περὶ ἣς ὁ λόγος, ἐπιτρέφατέ μοι, Κύριοι, νὰ ἐπικαλεσθῶ αὐθις τὸ δικαίωμα καὶ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ τὴν ἀντιπροσωπεύσω. Ναι, λοχαγὲ, μόλον τὸ σοβαρόν σας βλέμμα καὶ τὸ ἀπειλητικόν σας ὕφος, θέλω τολμήσει νὰ λάβω τὸν λόγον ἐπ’ ὄνοματι τῆς ὥραίας μου νύμφης, καὶ νὰ εὐχαριστήσω ἀντ’ αὐτῆς τὴν ἔντιμον συναναστροφὴν διὰ τὴν πρόποσιν τὴν ὅποιαν εἰς ὑγείαν τῆς ἐπρότεινεν.

Εἰς τὸ λογιδριόν του τοῦτο ὁ Τρέυωρ ἀνέμιξε μετὰ πολ-

λῆς τῆς ἐπιτηδειότητος, τὴν ἀσειότητα, τὴν εὐθυμίαν, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν φιλοφροσύνην. "Ηλπισα ὅθεν ὅτι ὁ λοχαγὸς θέλει ἡτυχάσει, ἀλλ' ἀντὶ νὰ μιμηθῇ τὸ παράδειγμα τοῦ ἀντιζήλου του, ἀνέκραξε μὲ τρέμουσαν ἀπὸ ὄργης φωνήν.

"Απατᾶσαι, Τρέυωρ, εἰς τὴν τιμήν μου τὸ λέγω, ἀπατᾶσαι. Ποῦ ἡξεύρεις τί ἐπεν εἰς ἐμὲ ἡ κόρη ἐκείνη, καὶ ποῦ εἶναι τὰ κρύφια αἰσθήματά της; Ποῦ ἡξεύρεις ἀν., ἀντὶ νὰ δεχθῇ μέτ' εὐχαριστήσεως τὰς φιλοφρονήσεις σου, δὲν ὑπέκυψεν εἰς αὐτὰς ἐξ ἀνάγκης.

— Τοῦτο εἶναι γελοῖον! Εἰδα τὴν Μαρίαν τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης καὶ εἰμπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω . . .

— Τὴν ἐπιοῦσαν! τὴν εἰδεις τὴν ἐπιοῦσαν! καὶ πόθεν ἔλαβες ἀφορμήν;

— Δὲν χρεωδῶ εἰς κὺνένα λόγον περὶ τῆς διαγωγῆς μου . . . εἶμαι κύριος, ἐξηκολούθησε [καταπίων ἔνα ποτήριον οἴνου τὸ ὅποιον ἔπειτ' ἀπὸ τόσα ἀλλὰ ἐπερχόμενον, τῷ ἀφήρεσεν ἐντελῶς τὴν συνείδησιν τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεών του] εἶμαι κύριος νὰ ἀπευθύνω εἰς τὴν Μαρίαν τὰς φιλοφρονήσεις μου· τόσῳ χειρότερον δὲν ἐκείνους οἵτινες δυσαρεσοῦνται διὰ τοῦτο!

Διακαές ἐρύθρημα ἐκάλυψε τὴν ὄψιν του, καὶ ἡ τραυλίζουσα φωνή του ἐδείκνυε τὴν πρόοδον τῆς μέθης του ἐνῷ δὲ οἱ φίλοι αὐτοῦ ἡγωνίζοντο ματαίως νὰ τὸν ἀναχαιτίσωσιν, αὐτὸς ἀναστὰς καὶ κλονούμενος καὶ προφανῶς τεθολωμένον ἥδη ἔχων τὸν ἐγκέφαλον ἀπὸ τὰς ἀναθυμιάσεις τοῦ-οἴνου ἐξηκολούθησε.

"Ναὶ, ἡ Μαρία ἐδέχθη τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἔρωτός μου, κ' ἐγὼ ἐδέχθην τὴν ἐδικήν της ὁμολογίαν, κηρύττω τοῦτο διὰ νὰ σᾶς ἀφαιρέσω, λοχαγὲ, πᾶσαν ἀφορμὴν συζητήσεως. Δέγω λοιπόν! . . . "

Γενικὴ κατακραυγὴ ἡγέρθη τότε κατὰ τοῦ Τρεύωρος τὸν ὅποιον μόνη ἡ κατάστασις εἰς τὴν ὅποιαν εὑρίσκετο ἥδυνατο νὰ δικαιολογήσῃ.

"Τρεύωρ, ἀνέλαβεν ὁ ἀντίπαλός του ταῦτα λεγων πράτ-

τεις πρᾶξιν αἰσχρὰν, πρᾶξιν ἀτίμου ἀνθρώπου." Ἐξηκολούθησε δὲ μὲ θλίψιν πολλὴν καὶ συνοχὴν καρδίας. "Δὲν δύναμαι τῷόντι νὰ κρατηθῶ . . . Ὁ σκοπός σου εἶναι γὰ ἀφανίσης τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἀθώου ἐκείνου καὶ ἀσθενοῦς ὄντος· κηρύττω λοιπὸν καὶ ἐγὼ ἐνώπιον ὅλων τῶν συνηθροισμένων φίλων μας, ὅτι εἴσαι . . . μὲ ἀκούεις . . . ὅτι εἴσαι οὐτιδανός.

Βραδέως καὶ ἐπιτείνων τὴν φωνὴν ἐπρόφερε τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν μετὰ τὴν ὅποιαν συγή βαθεῖα ἐπεκράτησεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

"Οὐτιδανός, ἀπήντησεν ὁ Τρεύωρ μὲ φωνὴν σοβαροτέραν καὶ μὲ δψιν ωχράν. Μὲ ἐκατηγόρησες ὡς ἀτιμον καὶ μὲ ὀνομάζεις . . . οὐτιδανόν!

'Αναστὰς δὲ καὶ κρατῶν εἰς χεῖρας τὸ ποτήριον, καὶ σαθεὶς ἀπέναντι τοῦ λοχαγοῦ, ἐπανέλαβε τὴν λέξιν οὐτιδανός!

"Ναὶ, τὸ εἶπα, ἐπανέλαβεν ὁ ἄλλος σεντωρίᾳ τῇ φωνῇ.

— : Καὶ ἡξεύρεις ὅποιαν μὲ χρεωσεῖς διὰ τοῦτο συγγνώμην;

'Ο λοχαγὸς ἔξαπλωθεὶς ἐπὶ τῆς καθέκλασ του καὶ ρίψας ἐπὶ τοῦ Τρεύωρος βλέμμ' ἀτρόμητον, εἶπε.

— Δὲν συνειθίζω νὰ λέγω ποτέ μου πράγματα, διὰ τὰ ὅποια νὰ ἐρυθριῶ ἢ νὰ ζητῶ συγγνώμην μὴ προσμένης τοιοῦτον τι ἀπὸ ἐμέ.

— Μὴ λοιπὸν, ἀνέλαβε τότε ὁ Τρεύωρ, ρίπτων κατὰ τοῦ λοχαγοῦ τὸ ποτήριόν του πλῆρες, μὴ λοιπὸν προσμένης κ' ἐσὺ συγγνώμην παρὸ ἐμοῦ διὰ τὴν ὑβριν ταύτην."

Τὸ ποτήριον, θραυσθὲν, ἐπλήγωσε καὶ αἰμάτωσε τὸ πρόσωπον τοῦ λοχαγοῦ, τὸ δὲ πλεῖστὸν μέρος τοῦ οἴνου ἐχύθη ἐπάνω μου. "Ολοι οἱ περιεσῶτες ἔξανέσησαν τεθορυβημένοι, καὶ παντοδαπαὶ κραυγαὶ καὶ ἐπιφωνήσεις ἐπλήρωσαν τὴν αἴθουσαν. Μόνci οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔμενον ἥσυχοι ἐν τῷ μέσῳ τῆς ταραχῆς ἐκείνης, καὶ ὁ μὲν λοχαγὸς ἐσπόγγιζε τὰς κηλίδας τοῦ ὑποκαμίσου τού, ὁ δὲ Τρεύωρ κρατῶν ἔζαυρωμά-

νας τὰς χεῖρας καὶ ἀκινητῶν, ἐφύλαττε τὴν θέσιν τὴν ὅποι-
αν εἴχεν ἀπὸ ἀρχῆς λάβει. Μετ’ ὀλίγον, ὁ πρώτος προσελ-
θὼν εἰς τὸν κύριον τῆς οἰκίας, τῷ εἶπε σιγαλῆ τῇ φωνῇ.

“Φίλτατε Δ. . . . ἐπειδὴ ἔχεις ἐδῶ πιεσόλια, ἃς δώσωμεν
παραυτίκα τέλος εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν διαφοράν. Ὁ λοχα-
γὸς Β. θέλει κάμει, πρὸς χάριν μου, τὰς ἀναγκαίας παρα-
σκευάς.

— ‘Ησυχάσατε, φίλτατε, ἀπήντησεν ὁ Λόρδος Δ. κατα-
τεταραγμένος ἡσυχάσατε· μήτως θέλετε νὰ καταντήσῃ ὁ
οἰκός μου σφαγεῖον, καὶ τοῦτο ἀπὸ ἔριδα τόσον γελοῖαν!
Τί τρέλα! Δότε ἀμοιβαλώς τὰς χεῖρας καὶ φιλιωθῆτε ώς
ἄνθρωποι ἔντιμοι, οἱ ὅπεινοι δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ δώσετε
τώρα δείγματα τῆς γενναιότητός σας.

— Γινώσκεις πολλὰ καλὰ, ἀνέλαβεν ὁ λοχαγὸς, ὅτι ζη-
τεῖς πρᾶγμα ἀδύνατον. Λοχαγὴ Β. κάμε με τὴν χάριν νὰ
ἔτουμάσῃς τὰ πιεσόλια· τὰ εὐρίσκεις εἰς τὴν ὄπλοθήκην
τῆς οἰκίας. Νομίζω μάλιστα ὅτι εἶναι προτιμότερον νὰ με-
ταβῶμεν εἰς τὴν ὄπλοθήκην αὐτήν.

‘Ο λοχαγὸς παρευρεθεὶς πολλάκις εἰς τοιαύτας μονομα-
χίας, ωμίλει περὶ πάντων τούτων μὲ τὴν μεγαλητέραν ψυ-
χρότητα.

Πολλοὶ ἐκ τῶν παρευρισκομένων νέων, ἵλιγγυῶντες ἥδη
ώς ἐκ τοῦ οἴνου τὸν ὅποιον ἔπιον, ἀνέκραξαν ὅλοι διὰ μιᾶς.

“Βεβαίως, βεβαίως, ή ὑπόθεσις πρέπει νὰ τελειώσῃ ἀ-
μέσως, καὶ ἐπομένως ἃς ἔλθουν τὰ πιεσόλια!”

“Ενας ἔξαδελφος τοῦ Λόρδου Δ. . . νέος Βιαίου χαρακτῆ-
ρος, τοὺς διέκοψε μὲ τὰς κραυγάς του.

“Ανάγκη νὰ κτυπηθῶσιν! ἀμφιβολία δὲν εἶναι περὶ
τούτου!”

— Ἐπικατάρατος ἔστω ἡ κόρη ἐκείνη διὰ τὴν ὅποιαν
δύο τίμιοι ἄνθρωποι μέλλουν νὰ σφαγῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν
μου, ἀνέκραξεν ὁ Λόρδος Δ. . . . καὶ ἐπικατάρατος ἡ ὥρα
καθ’ ἣν ἀρχισεν ἡ συζήτησις αὗτη· φίλτατέ μου Τρεύωρ
[καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν] σὲ παρακαλῶ, σὲ καθικετεύω,

σὲ ζητῶ τοῦτο ως χάριν, ἔξελθε τῆς οἰκίας μου. Μὴ ἀνέχθης ὡς φόνος νὰ ἐπισφραγίσῃ τὸ συμπόσιον τὸ ὅποιον ἐπρόσφερα εἰς τοὺς φίλους μου! Μήπως ἡ ἔρις αὕτη δὲν δύναται νὰ συμβιβασθῇ ἀνευ αἰματοχυσίας; ἐλα, Τρεύωρ, ἐλα· γεννηθήτω τὸ θέλημά μου.”

Καὶ καταλαβὼν τὸν βραχίονά του, ἔσυρεν αὐτὸν πρὸς τὸν λοχαγόν.

“Σᾶς εὐχαριτῶ πολὺ, ἔλεγεν ὁ Τρεύωρ διὰ τὴν καλοκαγαθίαν σας· ἀλλ’ οἱ ἀγῶνες σας εἶναι μάταιοι. Ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἀδύνατον νὰ τελειώσῃ ἄλλως παρὰ διὰ μονομαχίας, καὶ τούτου δοθέντος, ὅσῳ γληγορώτερον τὴν περαιώσωμεν, τόσῳ καλήτερον. Ο φίλος μου Λόρδος Π. . . μὲ χρησιμένει ως μάρτυς, καὶ θέλει λάβει τὴν καλωσύνην νὰ φροντίσῃ περὶ τῶν ἀναγκαίων πάρασκευῶν.

“Ορίσατε, εἶπε πρὸς τὸν Λόρδον Π., ὁ λοχαγὸς Β. σᾶς προσμένει ἥδη, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ συνεννοηθῆτε μαζί του.”

Εἰς τῶν θεατῶν πλησιάσας πρὸς τὸν Τρεύωρα εἶπε πρὸς αὐτὸν ὅτι, ὁ λοχαγὸς ἥτο τόσον περὶ τὴν βολὴν ἐπιτήδειος, ὡς ἔξηκοντα πόδας μακρὰν ἔκοπτεν εἰς δύο ἔνα τάλληρον.

“Αλήθεια, ἀνέκραξεν ὁ Τρεύωρ, χωρὶς νὰ ωχριάσῃ· δὲν μὲνει λοιπὸν, εἰμὴ νὰ γράψω τὴν διαθήκην μου, διότι ἔχω δύματια τοῦ ἀσπάλακος, καὶ ἐπομένως είμαι χαμένος.”

Αφήσας δὲ τοὺς φίλους του, καὶ πλησιάσας τὸν λοχαγὸν λαλοῦντα τότε μέ τινας ἀξιωματικοὺς εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου, ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα. Ο λοχαγὸς, συσείλας τὰς ὄφρεις καὶ ἀκινητῶν, ἐσράφη χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

“Λοχαγὲ, τὸν εἶπεν ὁ Τρεύωρ, λέγεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὅποιον σημαδεύεις, εἰν’ ἄνθρωπος ἀποθαμένος.

— Καὶ λοιπόν;

— Δὲν ἀγνοεῖς ὅτι είμαι μύωψ, ἀγύμναστος πρὸς τὴν βολὴν καὶ φύσει ἀδέξιος.”

Κωφὸν ψιθύρισμα ἡκούσθη ἐν τῇ συνέλευσει· “Πῶς, μὲ εἰπεν ὁ γείτων μου, δὲ Τρεύωρ δειλιά καὶ ζητεῖ συμβιβασμὸν παράδοξον μὲ φαινεται τὸ πρᾶγμα! ” ὁ λοχαγὸς, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὥποιου ἡ περιέργεια ἔφαινετο μεμιγμένη μὲ τὴν ἀπορίαν καὶ τὴν περιφρόνησιν, ἐσιώπησε πρὸς μικρόν.

— Ποὺ θέλετε λοιπὸν νὰ κάταντήσετε;

— ’Ιδοὺ ποῦ. Ἡ ἀνισότης τῶν ὅπλων ἥθελ’ εἰσθαι ἄδικος· φαντάζεσθε, Κύριέ μου, ὅτι Θέλω συγκατανεύσει νὰ σαθῶ ἐκεὶ ἀπέναντί σας διὰ νὰ δεχθῶ εἰρηνικῶς τὴν βολὴν τοῦ ὅπλου σας, χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς τὴν ἀνταπόδωσω. Ὁχι βέβαια· ἐπειδὴ ἐπεθυμήσατε τὴν πάλην ταύτην, ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀφροσύνης σας τὴν ἐπροκαλέσατε, καὶ μολογότι ἡ ὑπόθεσις εἶναι φρικωδῶς γελοία, Θέλομεν κτυπηθῆ, ναὶ, ἀλλὰ κτυπηθῆ, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, στῆθος πρὸς στῆθος, ὅπλον πρὸς ὅπλον, ἐν χρῷ καὶ ἐν διαστήματι τῆς τραπέζης. Ναὶ, κύριοι, [καὶ ἡ φωνή του ὑψώθη ἐνταῦθα μανιωδῶς] συνάμα Θέλομεν πέσει καὶ συνάμα φονευθῆ, συγχρόνως Θέλει μᾶς πάρει διάβολος καὶ συγχρόνως θέλομεν τελειώσει.

— Ω τῆς φρικώδης, τῆς ἀπανθρώπου, τῆς καταχθονίου ἰδέας. Αἱ λέξεις αὐται ἀντίχησαν πανταχόθεν. Τὸ καθ’ ἥμᾶς, δὲν θέλομεν βέβαια παρευρεθῆ εἰς τοιοῦτον ἐτάρατον ἀγῶνα, μηδὲ νὰ τὸν ἀνεχθῶμεν δυνάμεθα· τοῦτό ἐστι μακελεῖον καὶ ὅχι μονομαχία.” Ἐπτὰ ἡ ὀκτὼ ἀνθρωποι ἔσπευσαν νὰ ἔξελθωσι τῆς αἰθούσης· ὁ λοχαγὸς δὲν ἀπήντησέ τι, ἀλλ’ ἐσυμβουλεύετο τοὺς φίλους του, καὶ ἐπερίμενε νὰ τὸν ὁδηγήσωσι περὶ τοῦ πρακτέου ἐν τῇ φρονήσει αὐτῶν.

“Ποῖος λοιπὸν, ἀνέκραξεν δὲ Τρεύωρ, εἶναι τώρα ὁ οὐτεδανός;

— Αμέσως τὸ μανθάνεις. Αἱ προτάσεις σου εἶναι προτάσεις Θηρίου καὶ ὅχι ἀνθρώπου· ζητεῖς φόνον, καὶ φόνον μάλιστα διπλοῦν. Μολοντοῦτο ἔσω, δέχομαι τὸ ζήτημά σου. Ἄλλῳ εἴθε ἡ κατάρα τοῦ φονέως νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου.

δύο οίκογένειαι μέλλουν νὰ θρηνήσωσιν ἐξ αἰτίας σου τὸν θάνατον δύο μονογενῶν υἱῶν."

Κόνεως χρῶμα ἔβαψε τὰς παρειὰς τοῦ λοχαγοῦ· ἀλλὰ κάνενας διςαγμὸς δὲν ἀνεφαίνετο εἰς τοὺς λόγους του.

"Εἰν' ἔτοιμα τὰ ὅπλα; ἔρωτησεν ὁ Τρεύωρ, μὴ προσέχων εἰς τοὺς λόγους τοῦ λοχαγοῦ.

"Εμαθεν εἰς ἀπάντησιν ὅτι οἱ δύο μάρτυρες ἐξῆλθον νὰ παρασκευάσωσι τὰ πάντα. Ἐσυμφωνήθη δὲ ὅτι ἡ μονομαχία θέλει γενῆ εἰς τὴν ὄπλοθήκην, τὴν κειμένην εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κήπου, μακρὰν τῆς κυρίας κατοικίας. Μάτην οἱ περιεισώτες ἡγωνίσθησαν νὰ πείσωσι τοὺς διαφερομένους πόσον ἡ μονομαχία των ἥτο βάρβαρος καὶ φρικώδης· δύο μεταξὺ αὐτῶν ἀνεχώρησαν ἔφιπποι διὰ νὰ εἰδοποιήσωσι τὴν ἀσυνομίαν· ὁ Λόρδος Δ. ἔτρεξε νὰ ἀναγγείλῃ τὰ τῆς ἀποφύσεως τὴν ὁποίαν ἔλαβον ὁ Τρεύωρ καὶ ὁ λοχαγὸς εἰς τοὺς δύω μάρτυράς των, οἵτινες ἀμφότεροι ἀπέβαλον μετ' ἀγανακτήσεως τὰ ὅπλα, τὰ ὅποια εἶχον ἀρχίσει νὰ γεμίζωσι καὶ εἴπον ὅτι ποτὲ δὲν θέλουν ἀνακατωθῆνεις ὑπόθεσιν τοσοῦτον ἀναξίαν ἀνθρώπων ἐντίμων, καὶ μὴ δυναμένην ἄλλως νὰ χαρακτηρισθῇ, εἰμὴ ὡς διπλοῦς καὶ προμεμελετημένος φόνος. 'Ο Λόρδος Δ... τοὺς διεκοίνωσεν ὅμως ἔνα σχέδιον, τὸ διποίον μετὰ προθυμίας ἐδέχθησαν, τοὺς εἰπε νὰ γεμίσωσι μὲ πυρίτιδα μόνην τὰ ὅπλα, καὶ νὰ τὰ παριδώσωσιν εἰς τοὺς δύω ἀντιπάλους ὡσανεὶ γεμισμένα μὲ βολάς. Δύο λύχνοι ἐτέθησαν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ εἰσῆλθον τότε ὁ Τρεύωρ καὶ ὁ ἀντιζηλός του, ἀνυπόμονοι νὰ λάβωσι καὶ δώσωσι τὴν θάνατον.

"Ἐχετε τὰ ἀναγκαῖα ἐπιδέσματα καὶ χειρουργικὰ ἔργαλεῖα; μ' ἔρωτησεν εἰς τῶν περιεισώτων.

— *Ας κάμουν τὸ χρέος των τὰ ὅπλα μας, εἰπε διακόπτων αὐτὸν ὁ Τρεύωρ, καὶ δὲν θέλομεν λάβει ἀνάγκην ἐπιδεσμάτων.

'Επειδὴ ἐστερούμην παντὸς τοῦ ἀπαιτουμένου εἰς τὴν περίστασιν· ταύτην, ἔνας ὑπηρέτης ἐξάλη νὰ ζητήσῃ τάχισα

ἀπὸ χειρουργόν τινα κατοικοῦντα ἐκεῖ πλησίον, τὰ ἀναγκαῖα ἔργαλεῖα. Εν τούτοις οἱ περιεζῶτες ἐκύκλουν τὴν τράπεζαν κατάχλωμοι, ώς ὁ κηρός.

“ Εἰσθ’ ἔτοιμος, Κύριε Τρεύωρ; ἐρώτησεν εἰς τῶν φίλων τοῦ λοχαγοῦ.

— “Ετοιμος.”

Οἱ ἔχθροὶ ἐτοποθετήθησαν ὁ εἰς κατέναυτι τοῦ ἄλλου τὸ κατ’ ἐμὲ τρέμων περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ σρατηγήματός μας, δὲν ἡδυνάμην νὰ ἀποσπάσω τοὺς ὄφθαλμούς μου ἀπὸ αὐτοὺς, καὶ μετὰ ταραχῆς πολλῆς καὶ ἄγωνίας παρηκολούθουν ὅλα τὰ κινήματά των. Οἱ τεταμμένοι αὐτῶν μυῶνες, τὸ κηρῶδες καὶ ἀκίνητον πρόσωπον, τὸ ἄγριον βλέμμα, ἡ σκυθρωπὸς καὶ ἀπεγγωσμένη φυσιογνωμία, τὸ ἀτάραχον μέτωπον καὶ αἱ πεπτωκυῖαι ὄφρεῖς, ἔδιδον εἰς τοὺς δύο ἀντιπάλους χυρακτῆρα φοβερὸν καὶ σχεδὸν ὑπεράνθρωπον.

“ Τίς θέλει δώσει τὸ σύνθημα; ἐρώτησεν ὁ λοχαγὸς χαμηλῆ τῇ φωνῇ. Εἰς τοιούτου εἴδους μονομαχίας, ὁ πρῶτος κτυπήσας εἶναι δολοφόνος.”

‘Ο χειρουργὸς, τὸν ὅποιον ὁ ὑπηρέτης ἐξάλη νὰ φέρῃ, ἔφθασ’ ἐκείνην τὴν συγμήν.’ Θέλετε δώσει τὸ σύνθημα τὸν εἰπον ἀμέσως οἱ περιεζῶτες, αὐτὸς δὲ ἐκάλυψε τὰ δύματά του μὲ τὰς χεῖρας.

“ Σπεύσατε λοιπὸν, τὸν ἔκραξεν ὁ Τρεύωρ, σπεύσατε·” ὁ λοχαγὸς καὶ ὁ Τρεύωρ ἔσφιξαν τὰς χεῖρας τῶν φίλων των· Θλιψερὸν μειδίαμα συνέσελλε τὰ χεῖλη αὐτῶν. ‘Ο χειρουργὸς προέβη μὲ τοὺς ὄφθαλμοὺς κεκλεισμένους καὶ μὲ φωνὴν τρέμουσαν·

“ ‘Τψώσατε τὰ ὅπλα! ’ ”

Καὶ τὰ ὅπλα ἐκολλήθησαν εἰς τὰ σήθη τῶν δύο ἀντιπάλων.

“ ‘Οταν φωνάξω τρεῖς, τραβήσετε! ἐν . . . δύο . . . τρεῖς! ’ ”

Η κρούσις τοὺς ἔκαμε νὰ ὀπισθοδρομήσωσι μικρόν οἱ φίλοι των ἐρρίφθησαν πρὸς αὐτούς.

‘Αλλ’ ἔκεινοι’; τί ἐστι τοῦτο; ἀνέξερχεν ὁ μαρφώνως; Τίς ὁ τολμῶν νὰ μᾶς ἐμπαιζεῖ; Τίς ὁ αὐθάδης, ὁ φρονῶν ὅτι θέλει μᾶς μεταχειρισθῆ ὡς παιδας; Τὰ ὅπλα αὐτὰ δὲν ἔφερον εἰμὴ πυρίτιδα.’

‘Ο Λόρδος Δ... καὶ οἱ μάρτυρες ἔξήγησαν τότε εἰς αὐτὸὺς τὸ ἐπιχείρημα, ἐπὶ τοῦ ὅποιου ἐζήριζαν τὰς ἐλπίδας των, ματαίως κατὰ δυσυχίαν. Ματαίως τρόποντι τοὺς παρεσησαν ὅτι ἀρκούντως ἀπέδειξαν τὴν γενναιότητά των, ὅτι ἡ ἐπιγενομένη εἰς τὴν τιμήν των κηλὶς ἐπλύθη, καὶ ὅτι καιρὸς ἦτο ἥδη νὰ συμβιβασθῶσιν. Ο Τρεύωρ, τοῦ ὅποιου οἱ τρίζοντες ὀδόντες ἔφαινοντο ἔτοιμοι νὰ θραυσθῶσιν, ἔφώναξεν, ώστε μαινόμενος· “ὅχι, ὅχι, ἀδύνατον.”

— ‘Η θεραπεία εἶναι εὔκολος, εἰπεν ὁ λοχαγός· ἵδον δύο ξίφη ἐδῶ κρεμάμενα, ἐπειδὴ εἶναι ἴσα, ἐκλέξατε.’

‘Ο Τρεύωρ ἥρπασε τὸ ἰδικόν του μετὰ βίας.

“Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἀπατήσωσι πλέον.

Βαθὺ ἐκδικήσεως αἴσθημα καὶ καταχθόνιος δίψα αἷματος, ἔφεγγοβόλουν εἰς τοὺς ὄφθαλμούς των ἡμεῖς δὲ ἔξεκόμεθα ἐκεὶ ὑπὸ φρίκης συνεχόμενοι. Τὰ ξίφη ἡσραψαν καὶ μόλις ἥδύνατο τὸ ὅμμα νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ταχέα αὐτῶν κινήματα. Δυσκόλως τρόποντι ἥδύνατό τις νὰ ἀποφασίσῃ τις ἦτο ὁ ἐπιδεξιώτερος, τόσην ἡ κυριεύσασα αὐτὸὺς μανία ἔδιδε ταχύτητα εἰς τὰς προσβολάς των. Άλλ’ ὁ εἰς ἐπεσε· τὸ ξίφος εἶχε διαπεράσει τὴν καρδίαν τοῦ λοχαγοῦ. Ἐπιθέσας δὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς πληγῆς του. ““Α! Ζεέ.”” ἔφώναξε καὶ οἱ ὄφθαλμοί του ἐκλείσθησαν. Ο Τρεύωρ ἐπεσε γονυκλινής πλησίον τοῦ ἀντιπάλου του ἡ ὅψις του ἐσυγκινεῖτο σπασματωδῶς· τὸ ἀνεραμμένον πρόσωπόν του ἔπνεε φρίκην, καὶ αἱ συνδεδεμέναι χεῖρες του μετὰ βίας πολλῆς ἀμοιβαίως συνείχοντο.

“Εἶναι ἄρα ὄνειρον τοῦτο; ἀνέκραξεν.

• • • • •
‘Ο Τρεύωρ ἐπεριηγήθη ἐπὶ πολὺν χρόνον, δὲν εἶδε πλέον πω ποτε τὴν καλὴν Μαρίαν, δὲν ὑπανδρεύθη καὶ ἀπέθαγε μακρὰν

τῆς πατρίδος του. Ἡ φρικάδης αὕτη σκηνὴ διέμεινεν εἰς τὴν μνήμην μου, ώς ὄνειρον αἴματηρὸν, ώς τερατώδης ἐφιάλτης μᾶλλον, ἢ ώς περιζατικὸν τοῦ πραγματικοῦ μου βίου.

(Blaskwood' s Magazine)

II.
